

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ 29-30

Ο ΠΕΡΙ ΕΝΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Εν Αθήναις τῇ 9/7/29

Α)σίς Γ. Τμήμα Α.

Αριθ. Πρωτ. 32786

Πρὸς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1789 ἐ. ἔ. ὑμετέρου ἐγγράφου γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τὰ ἐξαρούμενα τῆς ἐφαρμογῆς ἄρθρα τοῦ ἐπεκταθέντος ἐν ταῖς Μητροπόλεσι τῶν Νέων Χωρῶν νόμου «περὶ ἐνοριακῶν Νῶν καὶ ἐφημερίων» εἰσὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 80, 82, 84, 87 καὶ 89. ἅτινα δὲν ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἑλλάδι, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι δὲν ἐξεδέθησαν τὰ σχετικὰ τοῦ Νόμου τούτου Διατάγματα.

Συνεπῶς ἡ ἐν τῷ τῶν Διαταγμάτων περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ εἰρημένου νόμου εἰς τὰς ὡς ἄνω Μητροπόλεις ἀναγραφῇ μεταξὺ τῶν ἐξαιρουμένων ἄρθρων καὶ τοῦ ἄρθρου 99 ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς καὶ πραγματικοῦ ἄρθρου 89, ἐγένετο ἐκ παραδρομῆς.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ Διευθυντῆς
Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΑΤΗΣ

ἀκριβὲς ἀντίγραφον
αὐθήμερον

(Τ. Ε.) Ὁ Τμηματάρχης

ΠΕΡΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Αριθ. { Πρωτ. 1080
Διεκπ. 323 } Ἐν Αθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1929

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Τὸ Κράτος ἰδιαιτέρως δίδον σημασίαν διὰ τὴν ἀκριβῆ λειτουργίαν τῆς Στατιστικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς σπουδαίως διευκολύνονται πᾶσαι αἱ διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι, διὰ μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4897 ἐν. ἔτ. ἐγγράφου τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων συνέστησεν ἵνα μετὰ ζήλου παρέχωνται αἱ αἰτούμεναι στατιστικαὶ πληροφορίαι, διὰ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11501 ἐν. ἔτ. ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρη-

σκευμάτων πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐζήτησεν ἵνα ἐκδοθῶσιν αἱ σχετικαὶ διαταγαὶ πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχὰς περὶ τῆς μετὰ πραθυμίας παροχῆς τῶν ἐκάστοτε παρὰ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Στατιστικῆς αἰτούμενων πληροφοριῶν.

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος καθηκόντως ἐνεργοῦσα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀληθῶς πολυτίμου Στατιστικῆς ὑπηρεσίας, ἧς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἄμεσον ἀνάγκην ἐν πλείσταῖς διοικητικαῖς αὐτῆς ἐνεργείαις, παρακαλεῖ, ἵνα καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ προθύμως καὶ μετὰ προσοχῆς παρέχητε τὰς ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Στατιστικῆς ζητούμενας πληροφορίας, καὶ τὸν ὑπ' ὑμᾶς Ἱερὸν Κληρὸν διατάξητε ἵνα δόσκις παρίσταται ἀνάγκη ἀμελητῆ καὶ ταχέως σπεύδῃ νὰ παρέχῃ ταύτας.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- † Ὁ Δουβινοπόλεως καὶ Παγωνιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδουτιανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Σύνεσιος
- † Ὁ Κάλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

ΓΡΑΜΜΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Μακαριώτατε ἐν Χριστῷ ἀγαπητέ ἀδελφέ

Ἐπιτρέψατε νὰ ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὸ σπουδαῖον δῶρον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐκάμετε, τὴν ἀποστολὴν δηλονότι τοῦ νεωτάτου ὑμῶν συγγράμματος «ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἐπὶ Τούρκοκρατίας».

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀντάξιον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας τῆς Ὑμετέρης Θ. Μακαριότητος οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ, ὅτι θὰ καταλάβῃ τὴν πρέπουσαν θέσιν μετὰ τῶν λοιπῶν σοφῶν Αὐτῆς ἱστορικῶν συγγραφῶν καὶ μελετῶν.

Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ἐν τούτῳ, ὅτι τὰ κατ' αὐτὴν ἔτυχον τοιοῦτου ἐμβριθοῦς καὶ σοφοῦ ἱστοριοδίφου, τοῦ ὁποῦ τοῦ κῦρος εἶναι ἀνεγνω-

ρισμένον ἀνά σύμπαντα τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον.

Συγχαίροντες δὲ τὴν Ἰμετέραν Θ. Μακαριότητα ἐπὶ τῆς συγγραφῆς ταύτης διερμηνεύομεν συνάμα καὶ τὴν ἐγκάρσιον εὐγνωμοσύνην τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἰμετέραν Θ. Μακαριότητα διὰ τὴν ὑπερτάτην ταύτην πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίαν.

Τρέφομεν δὲ τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἰμετέρα ἀγάπη ἐν τῇ ἀκραιφνεῖ Αὐτῆς στοργῇ πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν ἡμῶν θέλει ἐξικονομήσῃ ἀκόμη χρόνον τινὰ πρὸς συγγραφὴν καὶ ἄλλων ἱστορικῶν σελίδων τῆς ἐκκλησίας Κύπρου ἐπιδοσμένων μείζονος φωτισμοῦ καὶ ἱστορικῆς διαλευκάνσεως.

Ἐπὶ δὲ τούτοις φιλήματι ἀγίῳ κατασπαζόμενοι τὴν Ἰμετέραν Θ. Μακαριότητα,

Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου τῇ 2 Ἰουλίου 1929

Διατελοῦμεν

Ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ ὅλος πρόθυμος
† Ὁ Κύπρου ΚΥΡΙΑΛΟΣ

Τῇ Α.Θ. Μακαριότητι τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χρυσοστόμῳ
ἀγαπητῷ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ κτλ.
Ἀθήνας.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α'.

Ὁ θεὸς Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ (Στ', 16—26) παραγγέλλει πρὸς πάντας τοὺς πιστοὺς λέγων: «Πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελήσητε. Ἡ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκὸς». Καὶ παραθέτει πάντα τὰ παθήματα ἢ «τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς» καὶ ἐκ παραλλήλου τὰ τοῦ πνεύματος ἔργα, τὰ ὅποια κατορθοῦνται διὰ τοῦ σταυρώματος «τῶν παθημάτων καὶ ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς». Τὸ σταύρωμα τοῦτο ὑπέστη ἐξ ἀγάπης ὁ ἀναμάρτητος Σωτὴρ, ἵνα διὰ τῆς χάριτος Αὐτοῦ κατορθώνη τοῦτο ἐν ἑαυτῷ ὁ πιστεύων καὶ ἀγαπῶν Αὐτὸν ἄνθρωπος, «οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σὰρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις». Καὶ ἐπραγματοποιήθη τὸ σταύρωμα τοῦτο καὶ ἔλαμψε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἐν ταῖς κοινωνίαις τῶν πιστῶν πρωτίστως, ἐν τῷ προσώπῳ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσαν νὰ εἶναι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν πιστῶν, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Πατέρων καὶ λειτουργῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπραγματοποιήθη τὸ τοῦ Χριστοῦ ῥῆμα «οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται» καὶ «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω». (Ματθ. ΙΘ', 10—12). Ἡ δύναμις τοῦ χωρεῖν τὸν ἄνδρα εἰς τὴν ἀνευ γυναικός, καὶ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἀνευ ἀνδρὸς ζωὴν, ἥτοι

εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ φυσικοῦ νόμου ζωὴν εἶναι δύναμις θαυματουργός. Τελευταίη δὲ δύναμις ἔχει μόνον ὁ Θεὸς καὶ τὴν εἶδει εἰς τοὺς ἐπιδεικτικὰς αὐτῆς ἐκλεκτοὺς τοὺς ἀποτελοῦντας πάντοτε σπάνιαν ἐξαιρέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν. Κατὰ ἀνεξερεύνητον τῆς Θεῆας Προνοίας λόγον καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ἵνα ὑπάρξουν ἢ ἄσαρκος αὐταπάρνησις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου, ἵνα θαμβώνωσι διὰ τῆς λαμπρότητος μιᾶς υπερφυσικῆς καὶ ὑπερανθρώπου σωφροσύνης, οὕτως ὥστε νὰ ἐλκύουν τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν καὶ σώζονται ἀπὸ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ εἰς τὴν ἀφυσικότητα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀκρασίας, ἢ ὅποια εἶναι ἡ ἐκτὸς τοῦ τιμίου καὶ νομίμου γάμου ζωὴ.

Καὶ ὑπῆρξαν τοιαῦτα ὑποδείγματα ἐκθαμβοῦντα καὶ συναρπάζοντα τὰς ψυχὰς καὶ στερεώνοντα αὐτὰς εἰς τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ἠθικότητα. Αὐτὸ διδάσκει ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων καὶ ἡ κοινωνικὴ πείρα πάσης ἐποχῆς. Ὑπῆρξαν ἀπόστολοι καὶ ἀποστολικοὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ὄντως καὶ ἀναντιρρήτως ἠδυνήθησαν νὰ χωρήσωσιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς υπερφυσικῆς ἀπαθείας καὶ νὰ μείνωμεν ὡς ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ ὁ Παῦλος ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος. Ἐμείναν ἐκτὸς τῆς κοσμικῆς ζωῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζῶντες καὶ φῶς τοῦ κόσμου ὄντες. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐνέπνευσεν, ἐκάλεσεν, ἐστερέωσεν, ὠδήγησεν. Τὰ θεόπνευστα ἔργα τῶν, ἡ μαρτυρία ἡ ἀψευδὴς τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔζων καὶ πασῶν τῶν μετὰ ταύτην ἐποχῶν βεβαιοῦσι περὶ τοῦ τελεσθέντος ἐν αὐτοῖς θαύματος.

Τὸ αὐτὸ παρτηροῦμεν εἰς πάντας τοὺς τῆς Οἰκουμένης διδασκάλους καὶ τοὺς τῆς ἐρήμου πολίτας. Παρεξηγήθησαν, διεβλήθησαν, ἐσυκοφαντήθησαν, ἀλλὰ φῶς τοῦ κόσμου ἔμειναν ἐκθαμβοῦντες καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους καὶ βλασφήμους. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς παρτηροῦμεν καὶ σήμερον καὶ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου δὲν θὰ παύσουν ὑπάρχοντες οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Πνεύματος ἔργαται: διότι τὸ Κράτος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πνεύματος τὸ θεμελιωθὲν καὶ στερεωθὲν διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας τοῦ ἀναμαρτήτου Σωτῆρος, τὸ Κράτος τοῦτο θὰ εἶναι ἀσάλευτον.

Παρὰ ταῦτα τὰ ὀρθὰ καὶ βέβαια τὰ ἱστορικῶς καὶ πειραματικῶς βεβαιωμένα, ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν οἱ ἀμφισβητοῦντες τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ καρδιογνώστου Θεοανθρώπου καὶ ὑποστηρίζοντες ὅτι ἀπολύτως ἀδύνατος εἶναι ἡ νίκη ἐν τῇ πάλῃ τοῦ ἀγῶνος τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς σαρκὸς. Οἱ τοιοῦτοι πάσχουσι στενότητα ἢ μάλλον σκοτεινότητα ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ ἀπιστίαν πρὸς τὴν ὑπαρξιν τοῦ αἴθλου πνευματικοῦ κόσμου καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν φυσικῆς ὁρμῆς τῆς αἴθλου καὶ ἀθανάτου ψυχῆς. Ἐὰν εἶναι λαϊκοί, εἶναι ὀπαδοὶ τοῦ μονισμοῦ, τοῦ παραδεχομένου μόνον ὕλικόν κόσμον με φυσικοὺς νόμους καὶ κρίνουσι καὶ ἀποφαίνονται ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντες. Ἐὰν εἶναι Κληρικοί—δὲν πιστεύει τις

εὐκόλως καὶ ἀν' ἀκόμη τὸ ἀκούσῃ—εἶναι χειρότεροι τῶν λαϊκῶν, διότι δὲν ἐμελέτησαν ἑαυτοὺς, διότι ἐμελέτησαν ἰσῶς τὸ γράμμα καὶ ἤκουσαν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ δὲν προσέσχον εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ἀνῆκουσιν ἀναντιρρήτως εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς θρησκείας τῆς ἀληθείας.

Ἰδῶμεν μετὰ ταῦτα τί φρονεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοὺς δυνάμενους χωρεῖν.

Ὁ Καλαβρῦτῶν καὶ Αἰγιάλειος ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ δυσκολώτερον ἐκ πάντων τῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια βλέπει ὁ ὀρθολογισμὸς ὑψούμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ χριστιανικοῦ, εἶνε ἡ σύγχρονος θέσις τοῦ ζητήματος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸσον ἀπὸ τῆς θετικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀρνητικῆς τοῦ ἐπόψεως. Καὶ πρέπει νὰ δοθῇ ἀπτόχως εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο λύσις, ἐκτιμωμένων κατ' ἀξίαν πάντων τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ ἐπιχειρημάτων. Πᾶσα νεωτέρα ἐρευνα τοῦ προβλήματος ἀπολήγει εἰς ὅ,τι ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ δισχυρίσθη ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». Ἀλλὰς λέξεσιν, ὅσον δὴ ποτε καὶ ἀν' ἐξετάζεται τὸ ζήτημα τοῦτο, ὁσημέραι ἐμφανέστερον ἀποβαίνει ὅτι ἡ κλεις τοῦ Χριστιανισμοῦ εὑρηται ἐν τῇ ἀποδοχῇ ἢ ἐν τῇ ἀρνήσει τῆς πραγματικότητος τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἴσταται ἢ πίπτει ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸ κατὰ πόσον ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε πραγματικὸν γεγονός, ἢ ἀπλῆ θρησκευτικὴ πεποιθήσις. «Οἱ ἄπιστοι—λέγει τις τῶν διαπρεπῶν ἀπολογητῶν—καλοῦνται νὰ ἀφήσουν τὴν σχολαστικὴν διατριβὴν περὶ τὰς λεπτομερείας ὅσον ἀφορᾷ τὰ θαύματα, καὶ νὰ διασαφίσουν ὀριστικῶς τὴν ἀλήθειαν ἢ τὸ ψεῦδος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴν ἀλήθειαν τοῦ θαύματος τοῦτου, ὡς δισχυρίσθησάν ποτε οἱ εὐαγγελικοὶ συγγραφεῖς, ἴσταται ἢ πίπτει αὐτὸς οὗτος ὁ Χριστιανισμὸς».

Πράγματι. Ἐὰν μὲν τὸ μέγιστον πάντων τῶν θαυμάτων τοῦτο ὅπως ἐγένετο, δηλ. εἶνε ἱστορικὸν γεγονός, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει ζήτημα πραγματικότητος τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἐν γένει. Ἐὰν δὲ ἡ ἀνάστασις εἶνε ψεῦδος, τότε ἡ Καινὴ Διαθήκη ὁλόκληρος εἶνε ἀπάτη, οὐδ' ἐν δὲ ἀπὸ τῶν Χριστιανισμῶν εἶνε δεκτικὸν οἰαζόμενον δικαίωμα. Εἶνε λοιπὸν εὐεξηγήτην ὅτι οἱ μᾶλλον ἐπιμοναὶ ἐπιθέσεις ἐγένοντο ἀκριβῶς κατὰ τοῦ κεντρικοῦ τοῦτου σημείου τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὡς ἐπ' Ἰησὺ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εὐεξηγήτην εἶνε ὅτι οἱ ὑπέρμαχοι τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀνέκαθεν ἰδιάζουσάν προσοχὴν ἑστρεφον καὶ στρέφουσι πρὸς τὴν δικαίωσιν τοῦ θεμελιώδους τοῦτου γεγονότος. Ἐντεῦθεν ἀπηρτίσθη εὐρυ-

τάτη περὶ τοῦ ἐκτάκτως ἐνδιαφέροντος ζητήματος τοῦτου φιλολογία. Ἐνταῦθα ὁμοῦ δὲν πρόκειται νὰ συγγραφῇ πραγματεία περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ἀρθρου τοῦτου ἀρκεῖ νὰ παρασχεθῇ ὀρθὴ καὶ δικαία ἐκτίμησις τῶν γεγονότων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀποδεικνύονται ἀκαταμάχητα καὶ μετ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐπιμόνους προσπάθειας τῆς συγχρόνου ἀρνητικῆς κριτικῆς πρὸς κλονισμόν των.

Ἐπάρχουν λοιπὸν ἄφθονα δεδομένα πρὸς στήριξιν τῶν ἀκολουθῶν θέσεων:

1. Οἱ μέρυρες τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ἄνθρωποι κατὰ πάντα κατάλληλοι νὰ κρίνουν περὶ αὐτῆς. Τὰ ἀπὸ τῆς ἀμέμπτου ἠθικότητος των ἐπιχειρήματα θὰ ἐξετασθῇ κατόπιν. Τὸ μόνον σαβάρων τὰ ὅποια θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τοῦ ἀκαταλλήλου τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου ὡς μαρτύρων τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως θὰ ἦτο ὅτι ὅλοι «δὲν ἦσαν καλὰ» φυσιολογικῶς. Ἄλλ' ἡ ἀντίρρησις αὕτη προφανῶς εἶνε ἀναξία προσοχῆς.

2. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαρτύρων τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως ἦτο ὑπεραρκετὸς.

3. Οἱ ἀπόστολοι ἤρχισαν τὸ περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ κήρυγμα ἀμέσως μετὰ τὰ ὑπὸ τῶν Εὐγγελίων ἀναφερόμενα γεγονότα. Χάρις δὲ εἰς τὰς συγχρόνους κριτικὰς ἐρεῦνας ἤδη ἐπιστοποιήθη κατὰ τὸν μᾶλλον θετικὸν τρόπον ὅτι δὲν ἐμεσολάβησε χρόνος τὸσον μακρὸς ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ μῦθος περὶ τῆς ἀναστάσεως.

4. Ἡ εἰς τὴν ἀνάστασιν πίστις διεδόθη πρώτιστα παντῶν ἀνὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου ἀκριβῶς καὶ συνέβη αὕτη, ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲ καὶ τῆς Ἰουδαίας ὡς ἀπὸ κέντρου διεδόθη εἰς ὅλον τὸν τότε πέπολιτισμένον κόσμον.

5. Ἡ ἐνωρὶς προκύψασα διαφορά εἰς τὰς γνώμας μεταξὺ τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ὡς πρὸς μερικὰς λεπτομερείας τῆς ἀναστάσεως ἀπέκλειεν ὀριστικῶς πᾶσαν ὑπόψιν περὶ δολίας προσηυνοήσεως ὡς πρὸς τὸ κεφαλαιωδέστατον τοῦτο γεγονός τῆς πίστεως καὶ τοῦ κηρύγματος.

6. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀπεπιπτόντων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν θὰ ἦτο ἀρκετὸς πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀπάτης τῶν τυχόν ψευδολόγων. Τοιοῦτό τι ὁμοῦ οὐδέποτε συνέβη κατ' ἀκολουθίαν οἱ χριστιανοὶ οὐδὲν ἔκρυπτον ἐγκληματικὸν μυστικὸν οὔτε κατ' ἴδιον, οὔτε κατὰ προσηυνοήσιν μεταξὺ ἀλλήλων.

7. Ἡ εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ πίστις ἐξηρσίμωσεν ὡς θάσις, ἀφετηρία καὶ πηγὴ τῆς μεγίστης ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνυψώσεως, τὴν ὅποιαν προεκάλεσε καὶ ἐζωογόνησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγαθοῦ πᾶν ὅτι ἀριστον ἢ ἀνθρώποτης περιελάμβανε.

8. Καὶ, τελευταῖον, ἡ ζωὴ αὕτη ὅσον καὶ ἀγία

ἐξύψωσης οὐ μόνον οὐδὲν ἐκ τῆς δυνάμεώς της ἀπώλεσε μέχρι καὶ σήμερον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐνισχύεται καὶ αὐξάνεται, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὁσημέραι εὐρυτέρα διδασκίαι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Πάντα ταῦτα τὰ ἀναντιρρήτα γεγονότα, ὡς καὶ ἄλλα παρεμφερῆ, τὰ ὁποῖα παραλείπνται ἐνταῦθα συντομίας χάριν, ἀπαιτοῦσι μίαν λογικὴν καὶ ἀποχρῶσαν ἐξήγησιν. Δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἀναφύωσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἢ τυχαίως, ὡς δὲν εἶνε ὅλως αὐτοφυῆς καὶ τυχαῖον τὸ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, φέρ' εἰπεῖν, σιδηροδρομικὸν δίκτυον. Κάποιος συνέλαβε καὶ ἐχάραξε καὶ ἐξετέλεσε τὸ σχέδιον τοῦ δικτύου διὰ κάποιον σκοπὸν. Ἄλλαις λέξεσιν, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἰσχυρὰ αὕτη τῶν προμνημονευθέντων γεγονότων ἄλυσις καὶ τὰ θαυμαστά καὶ τόσο γόνιμα ἀποτελέσματα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐξυψώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἠδύνατο νὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἢ νὰ ἦνε προῖον ἀπάτης, δολιότητος, ματαιοδοξίας, δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεων, τότε εὐρισκόμεθα πρὸ ψυχολογικῆς καὶ ἠθικῆς δυσκολίας ἀπείρως μεγαλειτέρας πάσης εἰασθήποτε διανοητικῆς καὶ φυσικῆς δυσκολίας, συναφῶς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὡς αὕτη περιγράφεται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις.

Ἄλλ' ἵνα ἐκδηλοτέρα καταστῆ ἡ πᾶσα σπουδαιότης καὶ ἰσχύς τῶν προαναφερθέντων γεγονότων, ἃς ἐκθέσωμεν συντόμως τὸ δίλημμα τῆς ἀπιστίας. Διότι, ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, πάντως «κἄτι» συνέβη τὸ ὁποῖον καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις καὶ ἀρχὴ τῆς παμμεγίστης καὶ πανισχύρου πίστεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρόκειται λοιπὸν νὰ διακριθῆ τί ἦτο, τέλος πάντων, αὐτὸ τὸ «κἄτι». Καὶ ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ συλλογισμοῖς ὀφείλομεν κατ' ἀνάγκην νὰ ἐκλέξωμεν τὴν μίαν ἐκ τῶν ἐξῆς τριῶν θέσεων :

α) Ἡ ὁ Χριστὸς πράγματι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὡς περὶ τούτου ἱστοροῦσι τὰ Εὐαγγέλια· ὁπότε ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τὴν ἀποχρῶντα λόγον τῆς πρωτοφανοῦς τονώσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ θερμοῦ αὐτῶν ζήλου πρὸς τὸ κήρυγμα καὶ τοῦ πλήρους θριάμβου τῶν ἐλπίδων των.

β) Ἡ τὸ γεγονὸς τῆς ἀναντιρρήτου καὶ ταχείας ἐξαπλώσεως τῆς εἰς τὴν ἀνάστασιν πίστεως μεταξὺ τῶν πρώτων χριστιανῶν μετ' ὅλων τῆς τῶν συνεπειῶν καὶ τῶν μέχρι σήμερον ἀποτελεσμάτων της ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀποτέλεσμα τῆς δεισιδαίμονος ἄμια καὶ ἀνοήτου φαντασιοκοπίας μικρᾶς τινος δρακὸς ἐβραίων, γενομένου θύματα ὑπερβολικῆς εὐπιστίας καὶ φανατισμοῦ.

γ) Ἡ ἡ πᾶσα χριστιανικὴ κίνησις προήλθεν ἐκ πασιγνώστου καὶ ἐντέχνως ἐπινοηθείσης δολιότητος.

Ἔλθετε τώρα νὰ δεχθῶμεν τὴν πρώτην θέσιν· ὅτι, δηλαδὴ, ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν εἶνε γεγονὸς ἱστορικόν, συμβάν ὅπως τὸ ἱστοροῦσιν οἱ εὐαγγε-

λισταί. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀληθείας τῆς ἀναστάσεως ἐπιχύνει ἀμέσως πλήρες φῶς καὶ εἶνε ἱκανοποιητικὴ κατὰ πάντα, ἦτοι ἀπὸ τε φυσικῆς καὶ ἀπὸ ὑπερφυσικῆς ἐπίψεως. Ἐὰν ὅμως ἀπορρίψωμεν τὴν πρώτην ταύτην θέσιν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν ἑτέραν τῶν λοιπῶν δύο καὶ νὰ εὕρωμεν ἐν αὐτῇ τὴν πλήρη ἐξήγησιν πάντων τῶν γεγονότων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄλλ' ὅσον ἐμμονώτερον ἀναζητοῦμεν ἐν αὐταῖς τὴν ἐξήγησιν ταύτην, τόσο περισσότερο πειθόμεθα ὅτι εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ διῶλιζωμεν διαρκῶς κώνωπας καὶ νὰ καταπίνωμεν καμήλους, διότι αἱ ἐγειρόμεναι δυσκολαὶ εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλείτεροι καὶ περισσότεραι τῶν συνδεσμένων μετ' αὐτὰν χριστιανικῆν εἰς τὴν ἀνάστασιν πίστιν καὶ ὑπὸ τῆς ἀπιστίας ἐκλαμβανόμενων ὡς ἀπιθάνων·.

Πῶς δὲ τοῦτο;

Ἄλλ' ἀπλοῦστατα θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δεχθῶμεν ὡς ἀληθὲς ἐν ἐκ τῶν δύο : ἢ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πράγματι μὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀναντιρρήτως δὲν ἀνέστη· ἢ ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἐνομισθῆ ἀποθανῶν καὶ ἐφάνη ὡσεὶ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἄς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν πρῶτον τὸ δεύτερον, ὅτι δηλ. δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἐξελήφθη ὡς ἀναστάς.

Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐσωτερικῆς ἀπιθανότητος τῆς ἐκδοχῆς ταύτης, ἃς ἀκουσθῆ ὁ χειρότερος τῶν πολέμων τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ διαδόχτος Στράους, ὁ ἐν τῷ πολυκρότῳ περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἰησοῦ συγγράμματι του ὑποστηρίξας περὶ αὐτοῦ τὴν γνωστὴν μυθικὴν θεωρίαν. «Εἶνε ἀδύνατον—λέγει ὁ Στράους—ἄνθρωπος ἐξελεθῶν ἀπὸ τὸν τάφον ἡμιθανῆς, ἐξηντημένος, ἄρρωστος, χρήζων ἰατρικῆς ἀρωγῆς, ἐπιδέσμων, τονώσεως καὶ περιποιήσεως, γενόμενος θύμα φρικτῶν βασανιστηρίων, εἶνε ἀδύνατον τοιοῦτος ἄνθρωπος νὰ ἀφήσῃ εἰς τοὺς μαθητάς του ἐντύπωσιν νικητοῦ τοῦ θανάτου. Τοιαύτη εἰς τὴν ζωὴν ἐπιστροφὴ θὰ ἠδύνατο μόνον νὰ ἐξασθενίσῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐμποιήσῃ εἰς αὐτοὺς καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου. Τοιοῦτος ἄνθρωπος κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἴσχυε νὰ μεταβάλῃ τὴν θλιψίαν των εἰς ἐνθουσιασμόν ἢ νὰ προβιάσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν των εἰς θρησκευτικὴν αὐτόχρημα λατρείαν». Πάντα ταῦτα εἶνε, πράγματι, τόσο καταφανῆ, ὥστε οὔτε θὰ ἤξιζε ἂν τὸν κόπον νὰ δώσῃ τις προσοχὴν τινὰ εἰς τόσο παιδαριώδη ἐξήγησιν τῆς ἀναστάσεως. Καὶ ὅμως εὐρέθησαν ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα διακεκριμένοι ὁπωσδήποτε ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι συνεβιάθησαν πρὸς παρομοίαν διέξοδον ἐκ τοῦ τεθέντος διλήμματος καὶ ἠρνήθησαν νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ, φέρ' εἰπεῖν, ὅτι «ἀκριβὲς θερμομετρικὴ παρατήρησις δὲν ἀπέδειξεν ἂν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἔπεσε μέχρις ὀρισμένου βαθμοῦ, ἢ ὅτι δὲν ἐπιστοποιήθη ἐπακριβῶς τὸ γεγονὸς τῆς παντελοῦς ψήξεως τῶν μυῶν, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ πτώματα» κτλ.

Ὅ,τι δήποτε όμως κἀν σκεφθῆ τις περὶ τῆς προϋποθέσεως ταύτης, ἐν πάσῃ περιπτώσει δεόν νὰ ἀντιμετωπισθῆ τιμῶς καὶ εὐκρινῶς καὶ δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι προκύπτουσιν ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς πραγματικότητος τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ αἱ δυσκολίαι αὗται ἀνεκεφαλαιώθησαν ὑπὸ ὀρθολογιστοῦ πάλιν ἐν πολυτόμῳ περὶ τοῦ βίου τοῦ Κυρίου ἔργῳ. Καὶ εἶπε λοιπὸν ὁ Κεϊμ σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο: «Πόσῃν πληθώραν ἀδυνάτων πραγμάτων συναντᾷ τις ἀπὸ τοῦ γεγονότος τῆς ἀποκυλίσεως τοῦ λίθου ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἀφροῦ μέχρι τῶν ἀναλείπτων, ἀνησύχων καὶ μακρῶν ἐκεῖνων ὁδοποριῶν μεταξὺ Ἱερουσαλὴμ καὶ Γαλιλαίας, ἐν καταστάσει ἐσχάτης ἐξαντλήσεως, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἀκόμη ἠθέλωμεν παραδεχθῆ ὅτι οἱ πόδες τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦσαν διάτρητοι ἐκ τῶν ἡλῶν! Τὸ μᾶλλον όμως ἐξ ἄλλων ἀδύνατον εἶναι τὸ ὅτι ὁ ἀσθενὴς καὶ ἐξαντλημένος Ἰησοῦς, ὁ μετὰ μεγίστης δυσκολίας δυνάμενος νὰ σταθῆ εἰς τοὺς πόδας του, ὁ κρυπτόμενος, μεταμφιεσμένος καὶ κάπου, τέλος πάντων, ἀποθνήσκων, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἀποβαίνει ἀγτικείμενον πίστεως, ὀφηλῶν συγκινήσεων, θράμβος τῶν ὁπαδῶν του, κἀνεστημένος νικητὴς καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ! Ἴδου μία θεωρία ἀπολύτως ἡλιθία καὶ ἀναξία πάσης προσοχῆς, ὡς μεταβάλλουσα τοὺς ἀποστόλους εἰς ἀξιόθρηνητα θύματα ἀπάτης, ἢ εἰς δολίους ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπατεῶνας. Διὰ τοῦτο—ἐπιλέγει ὁ Κεϊμ—ἡ ὑπόθεσις τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ ἀπεκηρύχθη σήμερον ὑπὸ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν κριτικῶν». Ἐὰν ἡ ἐν λόγῳ ὑπόθεσις ἀντιτάσσεται ὡς ἡ ἀρίστη κατὰ τῆς πραγματικότητος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀντίρρησης τοῦ ὀρθολογισμοῦ, οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος διὰ τὰς τύχας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὑποθετικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἄλλη ἐκείνη ἢ ἀδεχομένη τῶν πρώτους μάρτυρας τῆς ἀναστάσεως ὡς ἀπατεῶνας συνειδητοῦ, ἀπέθανον ἤδη διὰ παντός.

Ἐφεστῆς β: ἐξετασθῆ ἡ ἄλλη ἀντίρρησης. Γ. Π.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου «Ἀπόστολος Βαρνάβας» ἠρξάτο δημοσιεῦσθαι τὸ κείμενον τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου αὐτῆς, ὡς αὐτὸς ὀριστικῶς συντάχθη καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱεραρᾶς Συνόδου. Τὸ κείμενον προτάσσεται Ἐγκύκλιος τοῦ Μακρ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Κυρίλλου, ἐν ἡ ἀναλελυμένῳ ἀναγράφονται αἱ ἐπενεχθεῖσαι εἰς τὴν ἤδη ἐν ἰσχύϊ Καταστατικῶν νόμων τροποποιήσεις. Τὸ σχεδίων τοῦ Κατ. Χάρτου ἡ Σύνοδος ἐπεξεργάσθη καὶ διετύπωσε μόνη, ἡτοὶ ἀνευ τῆς σὺνεργασίας τοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν, διότι οὗτοι, διαφωνήσαντες ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως, δὲν ἀντιπρότειναν ἐν πρώτοις ἴδιον σχέ-

διον λύσεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος ἐπὶ μακρὸν, ἐπηκολούθησε δὲ διὰ τοῦτο δυσφορία τοῦ λαοῦ. Ἐνεκα τῆς λαϊκῆς τυχῆς δυσανασχετήσεως ἐπὶ τῇ παρελκύσει τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος ἡ Σύνοδος προέβη ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτῆς καλλιτέραν τοῦ ζητήματος λύσιν, τήσῃ ἀπὸ ἐπόψεως ἐκκλησιαστικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἐπόψεως ἐξυπηρετήσεως τῶν θρησκευτικῶν καὶ λοιπῶν ἀγκυῶν τοῦ λαοῦ. Προέβη δὲ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ ἀπὸ τῶν κανόνων ἔχει τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ὀλίγον, δεσμεύεται ὑπὸ τῆς πραγματείας πράξεως. Οὕτω τροποποιηθεὶς ὁ νέος Καταστατικὸς Χάρτης ἐνεκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Αἱ ἐπενεχθεῖσαι τροποποιήσεις δύνανται νὰ συνοψισθῶσιν εἰς τὰ ἑξῆς:

Ως πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον διδεται τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν ἐφέσεις ἐπὶ συζυγικῶν ὑπαθέσεων, καὶ τοῦτο πρὸς θεραπείαν τοῦ δικαστικῶς ἀνωμάλου πράγματος τοῦ νὰ δικάζῃ ὡς δικαστὴς ὁ αὐτὸς Ἐπίσκοπος ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ βαθμῷ. Εἰς τὸ περὶ Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων προσετέθη ὅτι οἱ ἐφημέριοι διακρίνονται εἰς τάξεις ἀναλόγως τῆς μορφώσεώς των καὶ ὅτι ὁ μισθὸς αὐτῶν ἀναλόγως δι' ἐκάστην τάξιν ὀρίζεται ἐν τῷ παρῶντι νόμῳ. Ἐπὶ πλέον τὰ τυχηρὰ ἀντὶ νὰ εἰσπράττωνται ὑπὸ τῶν ἐφημερίων, θὰ εἰσπράττωνται ὑπὸ τοῦ ταμίου τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ διανεμῶνται εἰς αὐτοὺς καταλλήλως.

Ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ «Ἱερῶν Μονῶν» ἡ τροποποίησις, ἡ ὁποία ἐπηνέχθη, συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπαναχθῆ ἐν Κύπρῳ ὁ μοναχισμὸς εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ βάσεις, καθιερούμενον τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀκτημοσύνης, τοῦ πρώτου τοῦτο ἀρθροῦ τῆς μοναχικῆς ἀρετῆς. Δὲν παρέλειψεν οὐχ ἥττον ἡ Ἱ. Σύνοδος νὰ προνοήσῃ περὶ ἐπαρκοῦς συντηρήσεως τοῦ μοναχισμοῦ καὶ θεραπείας τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τοῦ πρὸς τὸ Βασητητικὸν ταμεῖον ποσοστοῦ προήχθη ἡ Σύνοδος α) ἀφοῦ ἀπῆλλασε τὰς ἐνορίας καὶ τὰς μονὰς πάσης πρὸς τὸν θρόνον πληρωμῆς ἄλλου ποσοῦ πλὴν τῶν κανονικῶν, β) διὰ νὰ ἐνισχυθῆ τὸ ταμεῖον τοῦτο καὶ συμπληρωθῆ εἰς τὸ ἀρτίον τὸν κατὰ τὸ Καταστατικὸν ὀριζόμενον μισθὸν τοῦ ἱερέως εἰς αἰ κοινότητος τὸ ταμεῖον τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Τὸ ταμεῖον τοῦτο θὰ εἶναι αὐτοτελὲς ἀπὸ τοῦ θρονικοῦ ταμεῖου καὶ θὰ ἔχη ἀποκλειστικῶς σκοπὸν τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἱερατικοῦ μισθοῦ τοῦ ἐφημερίου, ὅπου τὸ ταμεῖον τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

Εἰς τὴν ἰδρύσειν τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου ἠχθη ἡ Σύνοδος ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ θεραπεύωνται κοινῶς τῆς ἐκκλησίας σκοποί, ὅτινες κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον σύστημα μετὰ δυσκολίας καὶ ἀτελοῦς ἐθεραπεύοντο.

Ἐν τῷ κεφαλαίῳ «Ἐκκλησιαστικῆ Οἰκονομικῆ Διαχειρίσεως» ἐπηνέχθησαν ριζικαὶ τροποποιήσεις συνοψιζόμεναι εἰς τὰ ἑξῆς: 1) Εἰς τὴν ἰδρύσειν Ἐνιαίου

Ἐλεγκτικῶ Σώματος ἐλέγχοντας ἀπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς διαχειρίσεις· 2) Εἰς τὴν ἰδρυσιν Κεντρικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, ἐποπτεύοντας διὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ σώματος καὶ ἄλλως ἀπασαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν διαχείρισιν καὶ διαχειριζομένου τὸ γενικὸν ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον· 3) Εἰς τὴν ὑπαγωγὴν τῶν τε ἐνοριακῶν καὶ σταυροπηγιακῶν μονῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν οἰκείων θρονικῶν ἐπιτροπειῶν· 4) Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν διαχειριστικῶν διατάξεων ἐπὶ ὄλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων, μὴ ἰδρυομένων ἐξαιρέσεων ὑπὲρ οἰουδήτινος ἐκκλησιαστικοῦ ἰδρύματος· 5) Εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν ἐκτοκισμοῦ ἐκκλησιαστικῶν χρημάτων πρὸς πρόσωπα, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τούτων νὰ καταθέτουν τὰ περισσεύματα παρὰ τινι Πιστωτικῇ ἢ Συνεργατικῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ καὶ εἰς τὴν πρόνοιαν διὰ τὴν δυναμικότητα ἰδρύσεως Ἐκκλησιαστικῆς Τραπεζῆς· 6) Εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πρὸς τὸ ἐπιβοηθητικὸν ταμεῖον ποσοστοῦ ἐπὶ τῆς ἀκαθορίστου προσόδου τῶν ἐνοριακῶν ναῶν καὶ μονῶν εἰς 10 ο]ο· 7) Εἰς τὴν ἰδρυσιν Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου μὲ προσόδους 10 ο]ο ἐκ τῆς ἀκαθορίστου προσόδου ἐκάστου τῶν θρονικῶν ταμεῖων καὶ τῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν· 8) Εἰς αὐξήσιν τῆς ἐτησίας εἰσφορᾶς τῶν ἐνοριτῶν πρὸς τὸ ἐνοριακὸν ταμεῖον ἀπὸ 11|2 σελ., εἰς 2—6 σελ. δι' ἐκάστην οἰκογένειαν τῶν χωρίων, καὶ ἀπὸ 2 σελ. εἰς 3—10 σελ. δι' ἐκάστην οἰκογένειαν τῶν πόλεων. Τὸ ὅλικόν ποσὸν θὰ διανεμηθῆται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐνοριακῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐκάστης οἰκογενείας ἀναλόγως τῶν πόρων αὐτῆς.

Πᾶσαι αὗται αἱ τροποποιήσεις δικαιολογοῦνται ἐμπεριστατωμένως ἐν τῇ περὶ ἧς ἐν ἀρχῇ ὁ λόγος ἀρχιεπισκοπικῇ ἐγκυκλίῳ πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου.

Ὡς πρὸς δὲ τὰς ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἡ Ἱ. Σύνοδος διεφώνησε πρὸς τὸ βουλευτικὸν σῶμα, ἡ Ἐγκύκλιος προσάγει τὰς ἑξῆς ἐξηγήσεις:

α) Οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ ἐζήτησαν τὸ κατ' ἀρχάς, ὅπως τὰ τῆς διαχείρισεως παραχωρηθῶσιν εἰς τοὺς λαϊκοὺς, τῶν ἐπισκόπων περιοριζομένων εἰς τὰ πνευματικὰ τῶν καθήκοντα. Τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀσύστατον κατὰ πάντα λόγον, ἀπέκρουσε διαρρήδη ἡ ἱερὰ Σύνοδος. Οὕτε ἡ ἐκκλησία, ὡς ὄργανισμὸς ἐν τῷ κόσμῳ κινούμενος, δύναται νὰ παρῆδῃ τὸν ὄλικόν συντελεστὴν τῆς διατηρήσεως αὐτῆς, οἷος εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, οὔτε ἡ μέχρι τοῦδε ὑπὸ κληρικῶν διαχειρίσεις δικαιολογεῖ τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀπομακρυνθῶσιν οὗτοι τῆς διαχείρισεως· ἀλλ' οὔτε ἡ λαϊκὴ διαχείρισις ἐγγυᾶται τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας, διότι δυστυχῶς πρόσφατα, ἀλλὰ καὶ παλαιὰ παραδείγματα δὲν ἔδειξαν καθόλου ἰδεώδη τὴν λαϊκὴν διαχείρισιν ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐμπνέῃ αὕτη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Ἐκ τῶν αὐτῶν λόγων ὀρωμένη ἡ Σύνοδος ἀπέκρουσε τὴν περὶ λαϊκῆς πλειοψηφίας ἐν ταῖς θρονικαῖς ἐπιτροπαῖς καὶ τῇ

Μικτῷ Συμβουλίῳ πρότασιν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀφ' ἐνὸς μὲν συναισθανομένη τὴν εὐθύνην, ἣν ὑπέχει ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν κανόνων, οἷτινες ἐκφράζουσι τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ οἷτινες κρατοῦσι τὸν ἐπίσκοπον ὑπεύθυνον διαχειριστὴν καὶ ἐπόπτην τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ ὄχι μόνον ἐλέγχοντα τὰς πράξεις τοῦ ἐπισκόπου τὸν λαὸν ἀλλὰ καὶ συνεργόν, σύμβουλον καὶ συναντιλήπτορα αὐτοῦ, ἀπεδέχθη τὴν μέσην ὁδόν, ἣτις εἶνε καὶ ἡ βασιλική, τοῦτέστι καθιεροῦ τὴν ἐσφύηρον συνεργασίαν κλήρου καὶ λαοῦ μὲ πρόεδρον τὸν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπεύθυνον ἐπίσκοπον. Κατὰ τὸ ἀπὸ 1867 ἀφιστάμενον σύστημα τοῦτο ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς θρονικῆς περιουσίας οὐδεμία περίπτωση, δύναται τις εἰπεῖν, ὑπῆρξε, καθ' ἣν δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ εἰσηγήσεις τῶν λαϊκῶν μελῶν, ὅσοι δὲ συνεργάσθησαν λαϊκοὶ μετὰ τῶν ἐπισκόπων κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι περὶ τοῦ πράγματος. Ἐκ τούτου δεικνύεται ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι τὸ μᾶλλον ἀρμόδιον καὶ πρόσφορον, συνδυάζον ὡς ἀριστα τὰς δύο ἐπόψεις καὶ μὴ ἐξερχόμενον τοῦ γενικοῦ πνεύματος τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος χωρῶσα ἐπὶ τὴν πλήρη λύσιν τοῦ ζητήματος ἐσκέφθη νὰ τεθῆ ἐν ἐπαφῇ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ ζητησῆ τὴν κατὰ τὸν μᾶλλον πρόσφορον τρόπον κύρωσιν καὶ πολιτικῶς τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου.

Τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ νὰ περιβληθῆ δηλ. οὗτος τὸ πολιτικὸν κῦρος, ἐκρίθη ὡς ἐπιβαλλόμενον, διὰ νὰ γίνονιν σεβασταὶ αἱ διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου παρ' ὄλων, διότι ἄλλως, ὡς λέγεται ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ, «οἰκοδομοῦμεν οὐχὶ ἐπὶ ἀσφαλῶν θεμελίων».

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΠΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Τὸ μικροσκοπικὸν ἐκκλησιαστικὸν κράτος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἤρχισεν οὐσιαστικῶς ὑφιστάμενον γενομένης κατ' αὐτὰς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν κυρώσεων τῆς συνθήκης τῆς συμφιλιώσεως, τοῦ κογκορδάτου καὶ τῆς οικονομικῆς συμβάσεως μεταξὺ τοῦ ἰταλικοῦ κράτους καὶ τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ κράτος θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «κράτος τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ».

Ἐπίσης διωρίσθησαν καὶ οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο κρατῶν ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ νουντσοῦ Μπορνοντσίνι Ντούκα καὶ τοῦ κόμητος ντὲ Βέκκι.

Ὁ πάπας ὑπέγραψε τοὺς νόμους οἱ ὁποῖοι θὰ διέπουν τὴν κοσμικὴν του ἐξουσίαν. Οἱ νόμοι αὗτοι εἶνε ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς πόλεως, ὁ περὶ ὑψηλοῦτος καὶ διαμονῆς, ὁ περὶ διοικητικῆς οργανώσεως, ὁ περὶ τῆς οικονομικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς οργανώσεως, ὁ περὶ δικαστικῆς ὁργανώσεως καὶ ὁ περὶ δημοσίας ἀσφαλείας. Τὸ κείμενον τῶν νόμων ἀρχεῖται

οὔτω: «Πῶς ἵλος οἰκεία βουλήσει καὶ ἐν τῇ ὑπάτῃ ἡμῶν ἐξουσίᾳ, ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν τὰ κάτωθι ὅπως διαφυλαχθῶσιν ὡς νόμος τοῦ κράτους», καὶ λήγει οὕτω: «Διατάσσομεν ὅπως τὸ πρωτότυπον, φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους, κατατεθῆ ἑῖς τὰ ἀρχεῖα τοῦ κράτους καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ δημοσιευθῆ ἑῖς τὸ τεύχος τῶν πράξεων τῆς ἀποστολικῆς ἑδρας, ὀρίζοντες ὅπως οἱ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένοι μεριμνῶσι διὰ τὴν τήρησιν αὐτοῦ. Ἐγένετο ἐν τῇ ἀποστολικῇ ἡμῶν παλατίᾳ κλπ.»

Διὰ τοῦ συντάγματικῆς χάριτος τοῦ νέου κράτους ὀρίζεται ὅτι ὁ ὑπάτος ποντίφηξ εἶνε ὁ μονάρχης τοῦ κράτους τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ καὶ συγκεντρώνει τὸ σύνολον τῆς νομοθετικῆς, ἐκτελεστικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας. Ἐν περιπτώσει χηρείας τῆς παπικῆς ἑδρας ἢ ἀνωτέρω ἐξουσία περιέρχεται εἰς τὴν Ἱερὰν σύναδον.

Τὸ κράτος ἐκπροσωπεῖται παρὰ τοῦ πάπα διὰ τοῦ καρδινάλιου γραμματέως τῆς ἐπικρατείας.

Ἐπαφίεται δικαίωμα εἰς τὸν πάπαν νὰ ἀναθέτῃ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ συγκεκριμένων ζητημάτων εἰς τὸν πολιτικὸν διοικητὴν τοῦ κράτους. Εἰς τὸν διοικητὴν ἀνατίθενται τὰ καθήκοντα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, εἶνε δὲ οὗτος ὑπεύθυνος μόνον ἔναντι τοῦ πάπα. Τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς ἐξαεῖται παρὰ τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ λόγους δημοσίας ἀσφαλείας καὶ ἀστυνομίας δύναται νὰ ζητῆ ἐνίσχυσιν παρὰ τοῦ σώματος τῶν Ἑλβετῶν φρουρῶν.

Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐπὶ ζητημάτων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἐκτελεῖται παρὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, προσλαμβανόντων χαρακτηριστὰ πολιτικῶν ἐπὶ τῇ βάσει λεπτωμερῶς καθοριζομένων διατάξεων καὶ συνεδριάζόντων ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ σημαία τοῦ παπικοῦ κράτους ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἴσα τμήματα ὀριζόντια ὑφάσματος λευκοῦ καὶ κίτρινου, εἰς δὲ τὸ κέντρον ὑπάρχουν αἱ κλεῖδες τοῦ Πέτρου μετὰ τὸ ποντιφικὸν στέμμα ἐπ' αὐτῶν. Τὸ στέμμα τοῦ κράτους ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἴδιον τῆς σημαίας ἐπὶ βάσεως ροδίνης. Τὸ ἴδιον εἶνε καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ κράτους φέρουσα κυκλωτρῶς τὰς λέξεις: «Κράτος τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ.»

Διὰ τῶν ἄλλων νόμων καθορίζεται ποῖα ἄτομα δικαιούνται νὰ φέρουν τὴν ὑψηλότητα τοῦ παπικοῦ κράτους καὶ τὰ ληξιαρχικὰ καθήκοντα τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως. Τὰ καθήκοντα τῶν συμβολαιογράφων ἐκτελοῦνται παρὰ τῶν δικηγόρων τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τοῦτο ὑποδεικνυμένων παρὰ τοῦ διοικητοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰταλικῶν νόμων.

Εἰς τὸ κράτος τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ ἰσχύει ὁ ἰταλικὸς ἐμπορικὸς κώδιξ, περιοριζόμενος εἰς τὰς συναλλαγματικὰς, τὰς τραπεζικὰς ἐπιταγὰς τὰς ἐκδιδομένας ἢ πληρωτέας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βατικανοῦ καθὼς καὶ εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς πράξεις διὰ πρόσωπα καὶ ἀκίνητα ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ παπικοῦ κράτους.

Ὅταν ἐγκαθίστανται εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βατικανοῦ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐπιχειρήσεις ἢ βιομηχανικαὶ τοιαῦτα ὑπάγονται εἰς τοὺς ἰταλικούς νόμους καὶ τὰ ἰσχύοντα ἐν Ρώμῃ ἐμπορικὰ ἔθιμα, ἐκτὸς ἐὰν ἦθελε ὀρισθῆ ἄλλως. Εἰς τὸ παπικὸν κράτος ἰσχύει ἡ ἰταλικὴ πολιτικὴ δικονομία μόνον ἐπὶ ὀρισμένων περιπτώσεων.

Ἐπὶ τῆς παπικῆς κράτους εἶνε αἱ σύζυγοι τὰ τέκνα, οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ πολίτου ἐφόσον ζοῦν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κράτους. Οἱ καρδινάλιοι δι' ἑνῶ οἰονδήποτε λόγον παύοντες νὰ κατοικοῦν ἐντὸς τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ παύουν καὶ νὰ εἶνε ὑπήκοοι του.

Αἱ κυριώτεραι πηγαὶ τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχύοντος εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βατικανοῦ εἶνε ὁ κώδιξ τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ τὸ ἀποστολικὸν σύνταγμα καὶ πάντες οἱ νόμοι οἱ ἐκδιδόμενοι παρὰ τοῦ πάπα, ἢ παρ' ἀρχῆς ἐξουσιοδοτημένης ὑπ' αὐτοῦ. Διὰ τὰς περιπτώσεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν προβλέπουν αἱ ἄνω πηγαὶ καὶ μέχρις ὅτου ληφθοῦν εἰδικὰ νομοθετικὰ μέτρα, ἰσχύουν οἱ ἰταλικοὶ νόμοι καὶ αἱ διατάξεις τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης.

Διὰ τὴν εἴσοδον καὶ τὴν διαμονὴν εἰς τὸ παπικὸν κράτος, ὅσοι δὲν εἶνε πολῖται τοῦ κράτους, δεόν νὰ εἶνε ἐφωδιασμένοι μετ' εἰδικὴν ἄδειαν τοῦ διοικητοῦ.

Ὁ τύπος τῆς ὀρκωμοσίας τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ὀρκίζομαι εἰς τὸ ἅγιον Ἐδαγγέλιον νὰ εἶμαι πιστὸς εἰς τὸν ὑπάτον ποντίφηκα, νὰ διαφυλάττω πιστῶς τὰς παρ' αὐτοῦ διδομένας διαταγὰς ὡς καὶ τὰς τῶν προϊσταμένων μου, καὶ τοὺς νόμους τοῦ κράτους, καὶ νὰ ἐκπληρῶ τὰ καθήκοντά μου.»

Ὁ διοικητὴς, ὁ γενικὸς σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας καὶ οἱ διοικηταὶ τῶν ἐνόπλων σωμάτων ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ πάπα, τὸ δὲ λοιπὸν διοικητικὸν προσωπικὸν ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ.

Τὸ κράτος τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ ἔχει τὸ νόμισμά του, μέχρι δὲ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἰσχύουν τὰ ἰταλικά νομίσματα.

Ὁ νόμος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἀναθέτει εἰς τὸν διοικητὴν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προβλέπῃ διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως ἐν τῷ κράτει. Ἀπογορεύει δὲ τὰς συναθροίσεις, τὴν ὀπλοφορίαν, τὸ πλανόδιον ἐμπόριον

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐπαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐπέτηθ	Ἔργοι
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	4 Κυρ. Σ' Ματθαίου	Κυρ. Σ'	Σ'	πλ.α
11	> Ζ' Ματθαίου	> Ζ'	Ζ'	πλ.β
18	> Η' Ματθαίου	> Η'	Η'	βαρὺ
25	> Θ' Ματθαίου	> Θ'	Θ'	πλ.δ

καὶ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ διερμηνεύου καὶ τοῦ ὁδηγοῦ.

Διὰ τὰς παραβάσεις ὀρίζονται αὐστηρόταται χρηματικαὶ ποιναί.

Τὸ νέον κράτος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν διεθνή ταχυδρομικὴν ἔνωσιν. Ἦδη εἰδικὰ ταχυδρομικὰ κιβώτια λειτουργοῦν εἰς τὸ νέον κράτος.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

— Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ν. Δ. Ὁμοσπονδίας κ. Σίμος Λότσης ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ («Πολιτεία» 27, 6) θεωρῶν οὐχί σφραγὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς Παλ. Διδ. Ὁμοσπονδίας καθ' ὃν ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῆς Ἱστορίας θὰ μεταβάλλῃ τὰ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα εἰς «θεολογικὰς σχολὰς» (!) ἐρωτᾷ «κατὰ τί θὰ εἶχε νὰ βλάβῃ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τούτων εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἐν Γερμανίᾳ, ἥτις προηγείται πολὺ τοῦ ἡμετέρου πρλιτισμοῦ καὶ θεωρεῖται ὡς κέντρον τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν ὄχι μόνον δὲν κατηργήθη, ἀλλ' ἐνισχύθη σημαντικῶς. Ἰσως οἱ διοικοῦντες τὴν Π. Δ. Ὁμοσπονδίαν, προηγμένοι περισσότερον εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἔχουν τὴν ἀντίληψιν ὅτι οἱ λαοὶ δύνανται νὰ ζήσουν χωρὶς θρησκείαν καὶ ἱστορίαν, καὶ μόνον τὸ ἰδανικὸν τῆς προσάρμογῆς πρὸς τὸν ὑλικὸν παράγοντα δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν λαῶν».

— Ὁ Δ. Ρ. ἐν τῷ παιδαγ. περιοδικῷ «Ἐρμῆς» (6,7) συσχετίζει ἐν ἄρθρῳ του αἰτιολογικῶς τὸ σημερινὸν «γλωσσικὸν κατάντημα» πρὸς τὴν ἐποχὴν. Ἄλλαις λέξεσιν ἡ γλῶσσα συμβαδίζει πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς κοινωνίας. «Οἱ αὐστηρότεροι τῶν ἀθηναίων λακεδαιμόνιοι εἶχον καὶ αὐστηροτέραν, βαρύτεραν, γλῶσσαν» ὅπως καὶ σήμερον ἡ προστυχιὰ τῆς σκέψεως θὰ φανῇ εἰς τὴν προστυχιὰ τῆς ἐκφράσεως... Παντοῦ τὸ εὐκόλον προτιμῶμεν καὶ ἄς μὴ ἀξίζη, παρὰ τὸ δύσκολον ποῦ ἀξίζει... Ἡ γλῶσσα εἶνε ἡ τιμὴ τῆς ποιότητος. Οἱ μπολσεβίκοι μὲ τὴν διάλυσιν τῶν ἠθῶν καὶ πάσης ἠθικῆς ἀξίας πολὺ φυσικῶν νὰ ἀρέσκωνται καὶ μὲ ὁμοίαν πρὸς τὰς ιδέας τῶν γλῶσσων. Ἀφοῦ κυλοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν λάσπην, θὰ ἦτο ἀστεῖον νὰ πλύνουν τὸ στόμα του. Μὲ αὐτὸ τὸ μέτρον ὅτι καθε ἐποχὴ ἔχει καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς εὐρίσκει κανεὶς ὅτι ἀδύνατα ζητοῦν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι καθαρευουσιάνοι, ζητοῦντες καθαρευουσίαν εἰς ἐποχὴν ὄχι καθαράν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀκάθαρτον, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες μπολσεβικίζοντες μαλλιαρὴν, ἀφοῦ τὸ κακὸν ἀκόμη κρύπτεται καὶ ἡ ἐντροπὴ δὲν ἐξέλιπε παντέλως, δηλαδὴ δὲν ἔχομεν ἀκόμη γενικὴν μόλυνσιν ἀπὸ τὰς ιδέας των.

Ἐποφύεται καὶ δὲν ὑποφύεται ἡ ἐποχὴ μας. Πρέπει

νὰ ὑποφύεται καὶ νὰ μὴ ὑποφύεται καὶ ἡ γλῶσσά μας. Ὡστε νὰ μὴ εἶνε ἀνυπόφορος, ὅπως δὲν εἶνε ἀνυπόφορος καὶ ἡ ἐποχὴ μας, μὲ τὴν ἀντίληψιν δὲ ὅτι ἐὰν βελτιώνεται ἡ ἐποχὴ, θὰ βελτιώνεται καὶ ἡ γλῶσσα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν καὶ ἡ γλῶσσα».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ θρησκεία ἐν τῷ σχολείῳ.

Εἶνε ἀκατανόητον διατί νὰ ἦπαρξη περισσότερος λόγος νὰ μὴ διδάσκωνται τὰ θρησκευτικὰ εἰς τὰ σχολεῖα ἀπὸ τὸ νὰ μὴ διδάσκωνται, φέρ' εἰπεῖν, τὰ μαθηματικά. Ὁ Θεὸς εἶνε μία τόσο ἀναντίρρητος πραγματικότης καὶ κατέχει τόσο μεγάλην θέσιν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅσον πραγματικὸς εἶνε ὁ ἠλεκτρισμὸς περὶ τοῦ ὁποίου τόσα διδάσκονται οἱ μαθηταί. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον κεφαλὴ καὶ διάνοια, ἀλλὰ καὶ καρδίαν καὶ συναίσθημα καὶ βούλησιν, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ὅλος ἄνθρωπος θρησκεύει μὲ ὅλας του τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, μὲ ποῖον δικαίωμα ἐννοοῦν νὰ τὸν ἀναπτύξουν μέσα εἰς τὰ σχολεῖα ἀνάτηρον, ἐμμόνως ἀγροῦντες τὸν συναίσθηματικὸν τοῦ κόσμου καὶ τὰς ἐνδομύχους ἀνάγκας του, καὶ συγκεντροῦντες τὴν προσοχὴν των μόνον εἰς τὸ κρανίον του; Ἐὰν ἡ συναίσθηματικὴ του ὑπόστασις καὶ ζωὴ εἶνε προσοχῆς ἀνάξια, διατί τόση καταβάλλεται προσπάθεια ἀπὸ τὴν ἀγωγήν, τὴν παιδείαν καὶ τὸν πολιτισμὸν νὰ καλλιερῆται καὶ νὰ ἀναπτύσσεται ἡ καλλοιογικὴ μὲρφοσις τοῦ ἀνθρώπου διὰ παντὸς ὅ,τι ὑπάρχει ὡραῖον ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῇ τέχνῃ; Καὶ ἀφοῦ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἶνε ἀπείρως ἰσχυρότερον, ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον γνώρισμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διὰ ποῖον λόγον νὰ περιφρονῆται καὶ νὰ καταβάλληται προσπάθεια νὰ κύπηται διαρκῶς ὁ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ χαμαίξηλα καὶ νὰ τὸ περιφέρῃ ἐπὶ τῆς ὑλικῆς εὐτελείας ὡς ρύγχος χοίρου;

Οἱ ἄλλοι.

Ἐκ πάτων τῶν μερῶν τῆς ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας συνελθόντες ἐν Ζυρίχῃ τριακόσιοι ἰατροὶ εἰς συνέδριον διοργανωθὲν ὑπο τοῦ ἀγγλικοῦ βασιλικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς δημοσίας υγείας, ἐπεσφράγισαν τὰς ἐργασίας των διὰ θρησκευτικῆς τελετῆς, καθ' ἣν ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἱεροκέρυξ. Αὐτὰ κάμνουν οἱ ἄλλοι.

Βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς.

Ὁ Ἄγγλος ἱστορικὸς Οὐέϊγκας ἐν ἱστορικῷ σκαλαθύρματι περὶ τῶν προῖστορικῶν ἀνθρώπων φιλοσοφῶν ἐπὶ τῆς ἔκτοτε γενομένης μέχρι τῆς σήμερον προόδου τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ διαπιστοῖ, ὅτι,

παρὰ τὴν φεραστίαν διεύρυναι τῶν ἡνώσεών μας καὶ τὰς κατεπληκτικὰς ἐφευρέσεις μας, ἢ πραγματικὴ ἐξημέρωσις τῶν καρδιῶν μας καὶ ἡ κλογικοποιήσις τῶν πνευμάτων μας ὑπέστησεν ἀνυπολογίστως. Τοῦτο βεβαίως εἶνε ἀληθές ἢ ἠθικὴ βελτιώσις, ὁ ἠθικὸς πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν βαίνει παραλλήλως πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ἄλλκας αὐτοῦ κατακτήσεις. Ἐπ' ἴσης ἀληθές ὅμως εἶνε, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης ἀνετελέσθη μεγάλη πρόοδος ἐν παραβολῇ πρὸς τὸν προηγηθέντα τῶν νεωτέρων χρόνων μεσοκύβητα, καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ροπήν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, ὁσυνδήποτε βραδέως κἀν ζυμοῦται ἐν τῷ ἀγαθῷ ἢ ἀνθρωπότητι, χωρεῖ ἀσφαλῶς πρὸς τὰ πρόσω.

Κυνοκομεῖον.
Ἐπάρχει καὶ παρ' ἡμῶν ἐπιτελεῖσι πρὸς προστασίαν τῶν ζώων, ὅχι δὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐτελέσθησαν ὑπ' αὐτῆς τὰ ἐγκαινία τοῦ πρώτου φιλοζωικοῦ καθιδρύματος πρὸς περιθάλψην τῶν πασχόντων κυνῶν. Ἐγγὺ δὲ καὶ οἰκτερεῖται φουχὰς κτηνῶν αὐτοῦ λέγει ἡ ἀγία Γραφή, πᾶσα δὲ φιλοζωος μέριμνα ἀποτελεῖ τεκμήριον ἡμερωσεως τῶν ἀνθρώπων ὑψοῦν τοῦ πολιτισμοῦ τῆν στάθμην. Τώρα, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δρόμοι τῶν πόλεων μας εἶνε πλήρεις ἀναπήρων, ἐπαίτων καὶ ἀλητῶν ἐὰν ὀρφανοτροφεία στεροῦνται τῶν μέσων τῆς περιθάλψεως τῶν δυσμοίρων τροφίμων τῶν καὶ ἐὰν ἀνυχάκις ἀναγιγνώσκωνται ἐκκλησίαι ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου ἀνιάτων καὶ ἄλλων εὐαγῶν καθιδρυμάτων, πάντες δὲ οὗτοι οἱ τῆς ἀμέσου μερίμνης καὶ προστασίας καὶ τοῦ οἴκτου δέοντες εἶνε ἀνθρώποι, αὐτὸ φαίνεται νὰ ἦνε διάφορον ζήτημα. Τὸ περὶ φιλοζωίας θέμα κατήχησεν ἴσως καιρῶν καὶ πετρῶμενον. Ἐς ἀκούσωμεν καὶ ἐγκαινία κυνοκομείου, ὅπως γινέται εἰς τὰς Ἀγγλίαις καὶ τὰς Ἀμερικὰς.

Μία ἀπόγία.

Δεκακισχίλιοι δημοδιδάσκαλοι τοῦ Βελγίου συνελθόντες εἰς συνέδριον ἐν τῇ βελγικῇ πρωτεύουσῃ, συνεζήτησαν περὶ τῶν παιδαγωγικῶν μεθόδων τῶν πρόσφορότερον εἰς χριστιανοπρεπῆ ἀγωγήν τῶν μαθητῶν εἰς ἔργα ἐκδηλουμένην, κατέληξαν δ' εἰς διαπίστωσιν τῆς ἀνάγκης ὅπως πρῶτον αὐτοὶ ἐμφανίσωσιν ἑαυτοὺς ὡς πρότυπα χριστιανῶν διδασκάλων, ἵνα ἐκ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν πρὸ παντὸς ἀντλήται διδασκαλία ζωσα πρὸς μόρφωσιν χριστιανῶν μαθητῶν. Γενᾶται τὸ ζήτημα ἐν τῷ Βέλγιον εἶνε χώρα τόσοσ πεπολιτισμένη, τόσοσ καὶ ἡ Ἑλλάς, καὶ ἐν ὁ διδασκαλικὸς του κόσμος τοιαῦτα φρονῶν καὶ ἀποφασίζων δὲν ἐμφανίζεται ἀσυνήχρονιστος πρὸς πᾶς νέας ἰδεολογικὰς κατευθύνσεις, εἰς τὰς ὁπόθιας τόσοσ ἡρωώ-

δενσαν ἄλλοι δημοδιδάσκαλοι μικρῶν μὲν, ἀλλὰ φαίνεται, πολὺ προηγμένων ἔθνων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ Διατάγματος τῆ 7η Ἰουνίου ε. ε. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 10η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 195 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων Νόμος τῆς 17 Δ)βρίου 1923, ἐν δ' ἴφ, πλὴν τῶν ἀρθρων 80, 82, 84, 87 καὶ 89, μὴ ἐκδοθέντων τῶν σχετικῶν Διαταγμάτων, δὲν ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἑλλάδι, τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν καὶ ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Θεσσαλονίκης, πλὴν τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης τῆς ὑπαγομένης εἰς τὸ Διατάγμα «Περὶ ὀργανισμοῦ τῆς ἀνωτέρας ἐνοριακῆς ἀντιπροσωπείας Θεσσαλονίκης καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν Ἱδρυμάτων καὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν» τῆς 26 Ἰουλίου 1928, τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρθρου 2 ἐδάφ. 4 τοῦ Νόμου 2508, ὅπερ ἐξακολουθεῖ ἰσχύον.

— Ὅμοιος, διὰ Διατάγματος τῆ 7η Ἰουνίου ε. ε. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 11η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 197 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Μούσουρα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας, ἀποσπασθὲν τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Συβίτσης, ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν, με ἐνοριακὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

— Ὁσαύτως, διὰ Διατάγματος τῆ 10η Ἰουνίου ε. ε. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 12η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 198 φύλλῳ τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς Κουνουπίτσα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

— Ἐπίσης, διὰ Διατάγματος τῆ 7η Ἰουνίου ε. ε. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 11η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 197 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Σάμπάριζα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν, ἀποσπασθὲν τῆς ἐνορίας Ἐρμιόνης, ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῆς Θεοτόκου.

— Ὅμοιος διὰ Διατάγματος τῆ 14η Ἰουνίου ε. ε. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 21η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 207 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Λακακούκια τοῦ τ. δ. Ἰθώμης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ἀπεσπασθὲν ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Ζεφμισίων καὶ ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

— Διωρίσθη εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καστορίας ὁ Ἱερομόναχος Νικάνωρ.

— Ὡσαύτως διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς «Κάτω Παναγίας» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρτης ὁ Ἱερομ. Εὐθύμιος Πατσαλιᾶς.

— Ὁμοίως διωρίσθησαν σύμβουλοι τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἐβτανρωμένου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας αἱ μοναχαὶ Μάρθα Ζαχαράτου καὶ Ἰουλία Κρητικοῦ, ἀντὶ τῶν ἀποβιώσασάν Εὐπραξίας Φουρνιώτου καὶ Ἀγαθαγγέλης Φουρνιώτου.

— Ἐπίσης διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως (Μετρώρων), τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκης καὶ Σταγῶν ὁ μοναχὸς Καλλίνικος Πίπας, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἱερομον. Βενιαμίν Βασιλείου.

— Γενομένης ἐκλογῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς «Ζερμπίτης» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος, ἐξελέγησαν ἡγούμενος μὲν ὁ Ἱερομόν. Μελέτιος Βασισιώτης, σύμβουλοι δὲ ὁ Ἱερομόν. Διονύσιος Μηνόπετρος καὶ ὁ μοναχὸς Γεράσιμος Κουράκος.

— Διωρίσθη γραφεὺς τοῦ Μητροπολ. Γραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς Σύρου κλπ. ὁ Ἱεροδιάκονος Γεώργιος Κονταράτος, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος Ἱεροδ. Ματθαίου Μητροφάνους.

— Ὡσαύτως διωρίσθη γραμματεὺς μὲν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐδέσσης ὁ Σύγκελλος Διονύσιος Παπαχριστοδοσίου, κλητῆρ δ' αὐτῆς ὁ Βισσίλειος Πέτρον.

— Ὁμοίως διωρίσθησαν Πρωτοσύγκελλοι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καβάλλας καὶ Νέστον ὁ Ἱερολ. Ἰωάννης Χρηστίδης, γραμματεὺς δὲ Νίκανδρος Μαυρίδης καὶ κλητῆρ ὁ Ἀνάστης Τσάντης.

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα κατὰ πρόσκλησιν τοῦ πανοσ. Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κυρίλλου Καρμπαλιώτου, συνήλθον ἐν Καρδίτῃ εἰς συνεδρίασιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ προεδρεῖα ἑνδεκα Σωματείων τῆς πόλεως.

Εἰς τούτους ὠμίλησεν διὰ μακρῶν ὁ πανοσ. Ἱεροκῆρυξ Θεσσαλιώτιδος κ. Σωκράτης Ἀναζηλῆς ἀναπτύξας εὐστόχως τὴν κοινωνικὴν ζημίαν ἐκ τῆς θρουνουμένης καταργήσεως τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τοῖς σχολείοις. Ἀπεφασίσθη δὲ καὶ ἐστάλη μακρὸν τηλεγράφημα διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὴν Βουλὴν.

— Τελευτῶντος Ἰουνίου ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον ἐν Ναυπάκτῳ ἡ Βασιλικὴ Α. Νικολαΐδου μήτηρ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπακτίας κ. Ἀμβροσίου. Ἡ ἀείμνηστος ὑπῆρξεν καθ' ἅπασαν

τὴν ζωὴν αὐτῆς πρότυπον εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου γυναικός, εὐτυχήσασα νὰ ἴδῃ τὰ τέκνα τῆς καλῶς ἀποκαταστημένα, ὁ δὲ θάνατός τῆς ἐλύπησεν ἅπασαν τὴν κοινωνίαν Ναυπάκτου παρ' ἣ ἀμερίστου ἀπελάμβανε ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου ὁ Προϊστάμενος τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Λονδίνου Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης προσκληθεὶς ἐν Ὁξφόρδῃ ὑπὸ Συλλόγου φοιτητῶν, ἀντικείμενον τῆς δράσεως τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐποιήσατο διάλεξιν περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν διάλεξιν, διαρκέσασαν ἐπὶ ὧραν, ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου εἰς τὸν ὁμιλητὴν διάφοροι ἐρωτήσεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς. Ὁ πανοσιολ. Μ. Κωνσταντινίδης ἀπήντησεν εἰς πάσας τὰς ὑποβληθείσας ἐρωτήσεις τονίσας τὰς δυσκολίας, αἵτινες παρουσιάζονται διὰ μίαν ἔνωσιν ἐν τῇ πίστει καὶ τὴν ἐτοιμότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅπως συνεργᾷ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐπὶ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐδάφους, μέχρις οὗ, αἰρομένων τῶν ἐμποδίων, ἀποβῆ δυνατὴ καὶ ἡ ἐν τῇ πίστει ἔνωσις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τῇ 9 ἡγήοντος ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς προσεβλήθη αἰφνιδίως ἐξ ἠμιπληγίας τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ σώματος. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιον, Ἀρχιεραγματεᾶ, διερωτήσας τὰ τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενούντος Πατριάρχου καὶ διαβιβάσας τὰς εὐχὰς αὐτοῦ ἔλοβε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Μακαριώτατος, οὕτινος κατάστασις βελτιοῦται, εὐχαριστεῖ ἐπ' εὐχαΐς. Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ μπολσεβίκοι διαρκῶς μεμφιμοιοῦσι διὰ τὴν πρόοδον τῆς θρησκείας ἐν τῇ σημερινῇ Σοβιετίᾳ παρὰ πάντα τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον. Ἐν ταῖς τελευταῖαις σεβιστικαῖς ἐφημερίσιν ἀναγράφονται μετὰ πολλῶν ἄλλων σχετικῶν καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἡ Ἐκκλησία χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν παρασκευάζει ἀγωνιστὰς ὑπὲρ τῆς θρησκείας. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τὸ αὐτὸ καὶ δι' ἡμᾶς. Δὲν ἐργαζόμεθα μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος νὰ καταστήσωμεν τὸ σοβιετικὸν μας σχολεῖον ἄθεον, οὕτως ὥστε πᾶς ἀπόφοιτός του νὰ εἶναι ἔτοιμος καὶ ἱκανὸς νὰ ἀναλάβῃ ἀγῶνα κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τῶν παπάδων. Μία ἔρευνα διεξαχθεῖσα μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐν Σαράτωφ σχολείου

περὶ τῆς σχέσεώς των πρὸς τὴν θρησκείαν ἀπέδει-
ξεν ὅτι ἐκ τῶν 767 μαθητῶν οἱ 193 εἶναι πιστεύον-
τες καὶ ἀμφιβάλλοντες, Ἐν λευκοῦρωσίᾳ κατὰ τὰς
θρησκευτικὰς ἐφορτὰς τὰ σχολεῖα παραμένουν κενά.
Ἐν τῷ Οὐράλ, ὅπου μεγάλα ἐργατικά κέντρα, πολλοὶ
μαθηταὶ ψάλλουν εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Ἐκκλησιῶν.
Εἰς τὸ Σαράτωφ οἱ μαθηταὶ κραυγάζουν: «Ὁ, τι καὶ
νὰ ποῦν ἡμεῖς εἰς τὸν Θεὸν θὰ πιστεύωμεν»... Ση-
μαντικὸς λοιπὸν ἀριθμὸς μαθητῶν πιστεύει εἰς τὸν
Θεόν. Τὰ ἐκκλησιαζόμενα εἰς τοὺς ναοὺς παιδιὰ
ἀνέρχονται εἰς 18 ο)ο, μερικὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἐνεργῶς
μετέχουν τῆς λατρείας ψάλλοντα εἰς τοὺς χοροὺς καὶ
βοηθοῦντα τοὺς ἱερεῖς. Ὑπὲρ τοὺς 60 ο)ο γονεῖς
συχνάζουν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ παρακινοῦν εἰς τοῦτο
τὰ παιδιὰ των. Ἐκ τῶν θρησκευόντων μαθητῶν 61 ο)ο
ἀναγινώσκουν θρησκευτικὰ βιβλία εἰς τὰς οἰκίας των
ἢ ἀκούουν τὴν ἀνάγνωσίν των ἀπὸ τοὺς γονεῖς των».

Εἰς σοβιετικὴν ἐφημερίδα δημοσιεύεται σὺν ἄλλοις
καὶ μία ἐπιστολὴ μητρὸς πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, στρα-
τιώτην τῆς ἐρυθρᾶς στρατιᾶς, περιελθούσα εἰς χεῖρας
τῶν μποσελβίκων. Μεταξὺ ἄλλων γράφει ἡ μήτηρ:
«..Προσεύχου δι' ἡμᾶς εἰς τὸν Θεόν, παιδί μου, καὶ
τὰς προσευχὰς σου λέγε σιγά, νὰ μὴ σὲ βλέπουν οἱ
ἄλλοι καὶ περιγελοῦν τὴν θρησκείαν σου. Ὅταν ὅμως
κάθησαι νὰ γευματίσῃς ἢ νὰ δειπνήσῃς, κάμνε τὴν
προσευχὴν του καὶ μὴ φοβεῖσαι κανένα, ἐκτὸς τοῦ
Θεοῦ. Ὅποιος δὲν προσεύχεται διὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ
ἄλατι ποῦ τοῦ χαρίζει ὁ Θεὸς καὶ ὅταν πηγαίνῃ νὰ
κοιμηθῇ, εἶνε χειρότερος ἀπὸ κάθε σκύλον. Ὁ σκύ-
λος καὶ δι' ἓνα κομμάτι μονηλιασμένο ψωμί ὑπηρετεῖ
τὸν κύριόν του καὶ μέσαι εἰς τὸ κρῦο νύκτα καὶ ἡμέ-
ραν ἡμεῖς ὅμως καὶ χορταίνομεν καὶ καλλίτερα τρε-
φόμεθα. Κάμνε τὴν προσευχὴν σου μυστικά, καὶ ὅταν
θὰ μεταβῆς εἰς τὸ μέτωπον διάβαζε τὸν 123 ψαλμόν,
μάθε τον 1η' ἔξω, καὶ θὰ σε σώσῃ ἀπὸ τὴν σφαῖραν.
Μάθε τὴν προσευχὴν «ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορ-
πισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προ-
σώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν». Μάθε καὶ τὸν 90
ψαλμόν «ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου». Μάθε καὶ τὸ
«Θεοτόκε, παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη
Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Θυμήσου πῶς μὲξὺ
ἐβόσκαμεν χοίρους, ἀλλὰ θὰ γίνῃς χειρότερα ἐὰν δὲν
προσεύξῃσαι ἀγαπημένε μας νιῆ Ἰβὶν ἐφ' ὅσον ὑπ-
άρχει ἀκόμη καιρὸς. Προσεύχου καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς
ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀναξίους. Οὔτε καλὸ θὰ δῆς ποτε
ἐὰν δὲν προσεύξῃσαι, οὔτε ὑγίαν καὶ εὐτυχίαν...»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πληρέστεραι νεώτεραι εἰδήσεις ἐκ Ρουμανίας πα-
ριστώσι μεγάλην τὴν σύγχυσιν, ἣτις εἶχε προσέλθει

ἐκ τῆς περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα γνωστῆς ἀπο-
φάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.
Ἡ παροχὴ ἐπισήμου συνοδικῆς ἀδείας εἰς τὴν
ἐπαρχίαν τῆς Βεσσαραβίας ὅπως ἐφορτάσῃ τὸ Πά-
σχα κατὰ τὸ Πασχάλιον τὸ καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὀρ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν τετηρημένον, ἐγένετο ἀφορμὴ
νὰ ἀποταθῶσι πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἀθρόως καὶ
ἄλλαι ἐπαρχίαι, ὧν ἐσημειώθη βροχὴ αἰτήσεων, δια-
μαρτυριῶν καὶ ἐρωτηματικῶν ἀποριῶν ἐν τοῖς συνο-
δικοῖς γραφείοις. Ἐπὶ τόπου δὲ πολλαχοῦ ἡ ἀσπί-
θεια αὕτη ἐσύγχισε καὶ κατὰ τρόπον ἀστεῖον διαφό-
ρους θεσμούς, οἷον ἐκλογὰς ὀρισθείσας κατὰ τὴν
πρώτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα, μοναχοὶ δὲ περιέρχον
τὰς ὁδοὺς καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὰς οἰκίας παρέπειθον
τοὺς ἐνοίκιους νὰ ἀπειθήσωσι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς
Συνόδου. Πρὸς διόρθωσιν τῆς ἀταξίας ταύτης, ἡ Ἱ.
Σύνοδος ἔκρινε σκόπιμον νὰ ἀπολύσῃ ἐγκύκλιον συ-
νοδικὴν πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς
Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἐξέθετε τὰ αἴτια τὰ παρωθήσαντα
αὐτὴν νὰ δεχθῇ τὸ νέον Πασχάλιον διὰ τὴν Ρουμα-
νικὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐξετίθεντο ἐπι-
χειρήματα ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, εἶτα δὲ
ἀνεπτύσσετο ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακριβεία τοῦ παλαιοῦ
ἡμερολογίου καὶ ἐπηρεκλούθει κατόπιν πρωτότυ-
πον ἐπιχείρημα, καθ' ὃ «τὰ συμφέροντα τοῦ προ-
σφιλοῦς ἡμῶν λαοῦ, βεβαρυμένου κατὰ τὸν μῆνα
Μαΐου ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν λοιπῶν γεωργικῶν
φροντίδων, ἰδίως δὲ ὑπὸ τῶν σχολικῶν μαθημάτων,
αἴτια ἀπαιτοῦσι παρὰ τῶν μαθητῶν πασῶν τῶν κα-
τηγοριῶν ἐντεταμένην προπαρασκευὴν διαρκούντος
τοῦ Μαΐου διὰ τὰς ἐξετάσεις ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχο-
λικοῦ ἔτους, ἠνάγκασαν ἡμᾶς νὰ δεχθῶμεν τὴν ἐν
λόγῳ μεταρρυθμίσιν» Ταῦτα περιεῖχεν ἡ ἐγκύκλιος
τῆς Ἱ. Συνόδου κατὰ τὸ ἐν τῷ ἐπισήμῳ τῆς Ρουμ.
Ἐκκλησίαςπεριοδικῷ «Biserica Ortodoxa Romana»
δημοσιευθὲν κείμενον αὐτῆς (Φεβρ. 1929 σ. 150).

Ἡ συνοδικὴ ὅμως αὕτη Ἐγκύκλιος δὲν ἐδικαίωσε
τὰς ἐλπίδας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς διότι εἰς τὴν
ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀμέσως ἀνεμίχθησαν πολιτικαὶ ρα-
διοῦργιαι, ἐπιληφθεῖσαι τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐκμεταλ-
λευθῶσι τὸ ζήτημα δι' ἐρεθισμοῦ τῶν λαϊκῶν μαζῶν
κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μεταχειριζόμεναι πρὸς τοῦτο τὸν
τύπον. Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης τροπῆς τοῦ ζητήμα-
τος ἠναγκάσθη νὰ παράσχη διασαφήσεις ἐν εἰδικῷ
μακρῷ ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῇ ἐφημερίδι «Cu-
ventul» ὁ ἐπίσκοπος Ρυμνικο-Σεβερῖνου Θεοφίλ.
Βαρθολομαῖος. Τὸ ἄρθρον ὅμως τοῦτο οὐ μόνον οὐ-
δὲν οὐσιαστικὸν λέγει, ἀλλὰ καὶ ἁμαρτάνει κατὰ τῆς
ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ

κατὰ τῆς στοιχειώδους εὐπρεπείας ὡς διαπνεόμενον ἀπὸ τινος ἀδικαιολογήτου καὶ ἀτόπου ἐγωϊμοῦ. Ἄπαντῶν δῆλα δὴ ὁ θεοφιλέστατος Βαρθολομαῖος εἰς τὸ ἐρώτημα διατί ἡ Ὁρθόδοξος Ρουμαϊκὴ Ἐκκλησία δὲν συμβαδίζει ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Πασχάλιου μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐφθέγγετο τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπραξε κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πανορθόδοξου ἐν Κ)ολοί Συνεδρίου τοῦ 1923 ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν· ἡμεῖς ἐπράξαμεν ὅτι ἐπράξαμεν, περὶ δὲ τῶν ἄλλων δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει· δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν ἡμεῖς, ἀλλ' αὐτοὶ ὅς μᾶς ἀκολουθήσουν»!

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐπ' ἐσχάτων ἠγγέλθη ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ ὅτι διαπραγματεύσεις διεξήγοντο μετὰ Βατικανοῦ καὶ Ρωσίας πρὸς σύναψιν κογκορδάτου, δυνάμει τοῦ οὗοιου θὰ παρεῖχοντο εἰς τὴν ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν σπουδαῖα δικαιώματα ἐν Ρωσίᾳ. Ὡς βάσις τῆς συμφωνίας ἀνεφέρτετο ὅτι τὸ Βατικανὸν θὰ σεβασθῇ τὸ πολιτικὸν τῆς χώρας καθεστῶς καὶ θὰ περιορισθῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν θρησκευτικὴν δρᾶσιν χωρὶς οὔτε οἰκονομικῶς νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν, οὔτε ἀντικαθεστωτικὴν νὰ ἀσκῇ πρᾶπαγάνδαν. Ἐξ ἄλλου ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις οὐδὲν κώλυμα θὰ παρενέβηκε εἰς τὰ καθαρῶς θρησκευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ συμφέροντα τοῦ Βατικανοῦ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πιστοὺς. Ἐκ τοῦ συμφώνου τούτου ἐνῶ ἀμφοτέρωτα τὰ συμβαλλόμενα μέρη φέρονται ἀποκομίζοντα σπουδαῖα ὠφελήματα, ἡ μόνη κινδυνεύουσα ἐκατέρωθεν εἶνε ἡ ὀρθόδοξος ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησία, ἥτις θὰ συσφιγθῇ καὶ θὰ συμπιγῇ ἐν τῷ δικτύῳ τοῦ οὐντισμοῦ, τὸν οὗοιον ἀνήγαγεν εἰς σύστημα προσηλυτισμοῦ τῶν ὀρθόδοξων ἡ ρωμαϊκὴ προπαγάνδα. Ὡς ὠφελήματα τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας λογίζονται τὸ μὲν ἡ πρὸ πολλοῦ ἐπιδιωκομένη ἀναγνώρισις τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ Πάπα, τὸ δὲ τὸ πρὸς τὴν πολιτικὴν καθ' ὀλοκληρίαν ἀσχετον τῆς ἐν Ρωσίᾳ δράσεως τοῦ κατολικοισμοῦ. Ἐξ ἄλλου τὸ Βατικανὸν θὰ πρᾶγατοποιήσῃ ἓνα ἔκπαλαι τρεφόμενον θερμὸν πόθον του, ἥτοι τὴν διάδοσιν τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρροῆς ἀνὰ τὰ ἑκατομύρια τῶν ὀρθόδοξων ρώσων, τὰ οὗοια μάτην ὑπὸ τὸ τσαρικὸν καθεστῶς ἐποφθαλμία. Σήμερον ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ ἐκ μέρους τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος διωγμοῦ τῆς ὀρθόδοξου κυρίως Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, αὕτη, διαίρεθεῖσα καθ' ἑαυτὴν καὶ ἄλλως ἀτονήσασα, ἐξησθένησεν, ἡ δ' ἄμεσος πρὸς αὐτὴν ὕλικὴ συνδρομὴ τῶν ἀμερικανῶν ἐπισκοπιανῶν ἠρέθισεν ἐπὶ μᾶλλον

τοὺς ἐν τῷ Βατικανῷ, φοβηθέντας μὴ ἡ ρωσικὴ ὀρθόδοξία καταστῇ λεία τοῦ προτεσταντισμοῦ. Περὶ τῶν διαπραγματεύσεων τούτων οὐδὲν ἐγνώσθη περισσότερον τῶν ἐν τῷ ἀγγλικῷ τύπῳ ἀναγραφέντων.

—Ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ἐνθα ὁ παπισμὸς ἀσκεῖ μεγάλην ἐπιρροήν, ὁ μᾶλλον παπικὸς τόπος εἶνε ἡ νῆσος Μάλτα. Καίτοι ἡ Μάλτα διατελεῖ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Μεγ. Βρετανίας καὶ δὴ οὐχὶ ὡς ἀποικία ἢ λόγῳ κατακτήσεως, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν, ἐν τούτοις οὐδ' ἐν τῶν ἐθίμων τοῦ λαοῦ τῆς καθ' ὀιονδήποτε τρόπον ἐθίγη ὑπὸ τῆς κυριάρχου δυνάμεως καὶ τὸ θρησκευτικὸν τῆς δὲ καθεστῶς παρέμεινε ὅλως ἀνέπαφον. Διὰ τοῦτο ἡ Μάλτα εἶνε τὸ μόνον μέρος τῆς Βρετανικῆς αὐτοκρατορίας, ὅπου κρατεῖ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπόλυτον τρόπον ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, τῆς ὀποίας τέκνα πιστὰ εἶνε πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τῆς νήσου. Ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Μάλτας τῷ ἐπονομαζομένῳ Musta ὑπάρχει ναὸς πολὺ εὐρυχωρότερος τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀγγλικανικοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ἀπ. Παύλου, ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τῶν χωρικῶν τοῦ ἐν λόγῳ ἀπλοῦ χωρίου μόλις πρὸ δεκαετίας ἀντὶ συνολικῆς δαπάνης...πέντε μόνον σελινίων! Πρὸσέφεραν, ἀπλούστατα, τὴν ἐλευθέρην ἐργασίαν των οἱ κάτοικοι, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων ἐξεπόνησε τὸ σχέδιον δωρεάν. Τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἔχουσι τόσον κεφαλαίωδη θέσιν ἐν τῇ ζωῇ τῶν κατοίκων τῆς Μάλτας, ὥστε καὶ πᾶσα πολιτικὴ διαφωνία καὶ ἔρις λαμβάνει οὔτως ἢ ἄλλως χροιάν θρησκευτικὴν. Πᾶς ἀμαξηλάτης τηρεῖ κατὰ τὰς νύκτας πρὸ τὸ πλευρόν του ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἓνα μικρὸν διὰ νὰ κατέχη τὸ παρ' αὐτὸν κάθισμα, ἵνα μὴ εὐρὼν αὐτὸ κενὸν τὸ καταλάβῃ ὁ διάβολος! Κατὰ τόσον ἀπολύτως μεσαιωνικὸν τρόπον διανοοῦνται καὶ πράττουσιν οἱ πατριῶται τῆς Μάλτας καὶ σήμερον ἔα, ὥστε μόνον περὶ αὐτῆς νὰ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ ὑπομνησκοντα τὰς μεγάλας ἱστορικὰς ἡμέρας τῆς νήσου μνημεῖά τῆς εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα τῆς νοοτροπίας τῶν κατοίκων τῆς.

—Ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἱταλίας ὑπεγράφη ἡ ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς βουλῆς κηρυχθεῖσα συνδιαλλαγὴ μετὰ τῆς Ἱταλίας καὶ τοῦ Βατικανοῦ. Μετὰ δὲ τὴν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως δημοσίευσιν τῆς ἐν λόγῳ συνθήκης ἀνταλλάγησαν αἱ ἐπικυρώσεις μετὰ τῷ πρῶθυπουργοῦ Μουσσολίνῃ καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Πάπα καρδινάλιου Γάσπαρη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΑΝΔΙΑΣ

Τῇ 26 Νοεμβρίου παρ. ἔτους ἡ ὀρθόδοξος ἐν Φιλανδίᾳ Ἐκκλησία ἐώρτασε τὴν πρῶτὴν δεκαετηρίδα τῆς αὐτονομίας τῆς. Πρὸ τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως

ἀποτελεῦσα μίαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων κατάληψιν τῆς ἀρχῆς περὶ τὰ τέλη τοῦ 1917 ἀπώλεσε τὰ ἀπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἱ. Συνόδου ἀντλούμενα μέσα τῆς συντηρήσεώς της, ἅμα δὲ τῇ πολιτικῇ τῆς Φιλανδίας χειραφετήσῃ ἐγένετο ἀνάγκη αὐτονόμου συστάσεως τῆς ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Γερουσία ἐψήφισε σχετικὸν περὶ αὐτῆς νόμον κατὰ 9)βριον τοῦ 1928. Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1919 συνεκλήθη σύνοδος ἐν Βύμποργ ἣτις ἐξέλεξε πρωθιεράρχην αὐτῆς τὸν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα πρωθιερέα Καζάνσκην, ὁ δὲ πατριαρχῆς Ρωσίας Τύχων ἀνεγκώρισε τὴν αὐτονομίαν αὐτῆς. Ἀποθανόντα τὸν Καζάνσκην διεδέχθη ὁ ἐκ τοῦ κλήρου τῆς Ἐσθονίας ὑποδειχθεὶς πρωθιερεὺς Ἀάβ, μεγάλης ἀπολαύων ἐκτιμῆσεως ὡς συγγραφεὺς ἐκκλησιαστικῶς καὶ δόκιμος ἐν τῇ ἐνοριακῇ ποιμαντορίᾳ τῷ 1923. Μετὰ τὰς περιπέτειάς τοῦ πατριαρχοῦ τῆς Ρωσίας Τύχωνος καὶ ἐν γένει τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἐν Φιλανδίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἠναγκάσθη νὰ προστρέξῃ εἰς τὸ κῆρος τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, οὕτω δὲ τῇ συνεργασίᾳ καὶ τῆς Φιλλανδικῆς Κυβερνήσεως εἰδικὴ ἀποστολὴ ἐκ Φιλανδίας κατηνύνη τῷ 1923 εἰς Κλίβιν ἵνα ὑποβάλλῃ εἰς τὸ Οἴκουμ. Πατριαρχεῖον τὴν παράκλησιν ὅπως αὐτὸ ρυθμίσῃ τὰ πράγματα ἐπὶ κανονικῶν βάσεων ὅπως ἤθελεν αὐτῷ δόξει πρὸς εὐδόωσιν τῶν τῆς ἐν Φιλανδίᾳ ὀρθοδόξιας. Ἡ Ἱ. Σύνοδος διασκεφθεῖσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πατριαρχοῦ Μελετίου ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν ἐν Φιλανδίᾳ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου παρέχουσα αὐτῇ εὐρείαν αὐτονομίαν, οὕτω δὲ ἐχειροτονήθη ὁ πρωθ. Ἀάβ εἰς ἐπίσκοπον Καρελίας καὶ ἐνεχειρίσθη τῇ φιλλανδικῇ ἀποστολῇ ὁ κανονικὸς τόμος. Οὗτος ἀναγνωσθεὶς ἐν Συνόδῳ συγκληθείσῃ ἐν Σερδομπόλῃ εἰς ἐπήκοον ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτός. Ἡ φιλλανδ. ὀρθόδ. ἐκκλησία ὠνομάσθη «Φιλλανδικὴ ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ», διηρέθη δ' εἰς δύο ἐπαρχίας, τὴν τῆς Καρελίας καὶ τὴν τοῦ Βύμποργ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Περὶ ἀρχόμενον τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐγένετο ἐν Καίρῳ ὑπὸ τοῦ πατριαρχοῦ τῶν Κοπτῶν καὶ τῶν περὶ αὐτὸν μητροπολιτῶν ἢ χειροτονία τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Αἰθιοπίας Ἰσιδώρου Ἀντωνίου, τέως ἡγουμένου τῆς μονῆς τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου τῆς ἀνα Αἰγύπτου, μετονομασθέντος Κυρίλλου. Σὺν αὐτῷ ἐχειροτονήθησαν καὶ τέσσαρες αἰθίοπες ἐπίσκοποι. Κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν παρήσαν καὶ δύο αἰθίοπες ὑπουργοί.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀναφέρεται ὅτι ἡ μᾶλλον κατολικὴ χώρα τῆς Εὐρώπης, ἢτοι ἡ Ἰταλία, ἡ ὁποία ἀνεπτύχθη ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τοῦ παπισμοῦ, παρουσιάζεται συγχρόνως καὶ ὡς ἡ μᾶλλον δεισιδαίμων καὶ προληπτικὴ. Ἡ θρησκεία ἰδίως τῶν Ἰταλῶν τῆς νοτιοῦ Ἰταλίας εἶνε μεστὴ παραδόξων δεισιδαιμονιῶν, καὶ αὐταὶ δ' αἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμέναι τάξεις πιστεύουσιν εἰς διαφόρους μαγικὰς ἐνεργείας. Ἐντεῦθεν, ὑπὸ τὴν ροπὴν μάλιστα τοῦ συγχρόνου φασισμοῦ ὅστις ἀνέλαβε τὸν ἐξευρωπαϊσμὸν πασῶν τῶν τάξεων τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Ρώμης κατήρτισεν ἐπιτροπὴν πρὸς καταπολέμησιν τῶν δεισιδαιμονιῶν ἐν ταῖς Ἰταλικαῖς οἰκογενείαις. Ἰδίως ἡ προσοχὴ ἐστράφη κατὰ τῆς ἀφθονωτάτης χρησιμοποίησεως τῶν «φυλακτῶν», μάλιστα εἰς τὰς θύρας τῶν ἰταλικῶν οἰκῶν. Ἀντὶ τῶν φυλακτῶν τούτων προτείνεται ἡ χρησιμοποίησις μικρῶν σημαιοῦν μὲ τὸ ὄνομα «Ἰησοῦς».

—Ἐν συνεδρίῳ τῆς «Ἐταιρείας Ὑγιεινῆς» ἐν Βαρσοβίᾳ συζητηθέντος τοῦ θέματος περὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, ἐλήφθη ἡ ἀκόλουθος ἀπόφασις: Ἐπειδὴ ἡ ταφή τῶν νεκρῶν εἶνε οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῆς πολιᾶς παραδόσεως μέχρι τοῦ νῦν τηρηθεῖσα ἐν τῷ χριστιανισμῷ, ἀλλὰ ἀποτελεῖ καὶ τὴν μόνην ἀνταποκρινομένην εἰς τὴν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν μορφὴν μεταχειρίσεως τῶν νεκρῶν, τὰ δὲ κρηματόρια ἀποκρούονται ὑπὸ τῆς καθολικῆς ἐπιστήμης, εἶνε δὲ καὶ πολυδάπανα, διὰ δὲ τῶν διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων δύνανται νὰ ἀνεγερθῶσι σχολεῖα καὶ νοσοκομεῖα, ἡ Ἐταιρεία κατηγορηματικῶς διαμαρτύρεται κατὰ τῆς ἰδρύσεως κρηματορίου ἐν Πολωνίᾳ.

—Ἐν ταῖς δυτικαῖς Ἰνδίας ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς χριστιανῶν ἐκ Συρίας, κοινωνικῶς μὲν καὶ γλωσσικῶς ὁμογενῆς καὶ ὁμότροπος, θρησκευτικῶς ὅμως κατανεμημένος εἰς πέντε Ἐκκλησίας: τὴν Ρωμαιοκατολικὴν, τὴν Ἰακωβιτικὴν, τὴν τοῦ ἁγίου Θωμᾶ καὶ τὴν Συροχαλδαϊκὴν. Καίπερ δ' οὕτω ἐκκλησιαστικῶς διηρημένοι, εἶνε ὅμως κοινωνικῶς ἀλληλέγγυοι καὶ σχηματίζουσιν ἰδίαν ὅλως κοινωνικὴν ὁμάδα, πάντες σχεδὸν πιστεύοντες ὅτι εἶνε ἀπόγονοι τῶν πρώτων ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ προσηλύτων εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἐπισκεφθέντες, ὡς παραδέχονται, τὰς δυτικὰς Ἰνδίας καὶ ὑποστάντες ἐν αὐταῖς τὸ μαρτύριον. Οἱ πλείονες τῶν ἐκ Συρίας χριστιανῶν τούτων εἶνε ὁπαδοὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσι δὲ τὴν οὕτω καλουμένην Οὐνιτικὴν συριακὴν Ἐκκλησίαν, εἶνε δηλ. κατόλικοι μὲν τὸ δόγμα, σύριοι

δὲ τὴν λατρείαν καὶ τὸ τελετουργικὸν καὶ τὸν κληρὸν. Οἱ Ἰακωβίται κεφαλὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναγνωρίζουσι τὸν πατριάρχην Ἀντιοχείας, καίπερ δὲ χαρακτηριστικὸν εἶναι αὐτοὺς ὀρθοδόξους, ἐν τούτοις εἶνε μονοφύσιτοι αἰρετικοί, μὴ διατελοῦντες ἐν κοινοῖα πίστεως καὶ λατρείας ἢ διοικήσεως μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Συροχαλδαῖοι εἶνε ὀλιγάριθμοι, πρωθιεράρχην δ' ἔχουσι τὸν πατριάρχην Μάρ Σιμούν, ἀσσύριον τὸ γένος, ἀποτελοῦσι δὲ τὴν νεστοριανὴν παραφυάδα τὴν σχηματισθεῖσαν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμ. Συνόδου. Τέλος ὁ συριακὸς κλάδος τοῦ ἁγίου Θωμᾶ εἶνε ὅπως

ἀνεξάρτητος τῶν λοιπῶν, «αὐτοκέφαλος», ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰνδοσύρου μητροπολίτου Τίτου μάρ Θωμᾶ, ἀποδίδων τὴν ἰδρυσίν του εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀπέστολον Θωμᾶν, καὶ χρησιμοποιῶν τὴν λειτουργίαν τοῦ ἁγ. Ἰακώβου καὶ σαφῶς τελετουργικῶς καὶ κατὰ πάντα ἄλλον τρόπον κεχωρισμένος ἀπὸ τοῦ κλάδου τῶν Ἰακωβιτῶν. Ἐπ' ἐσχάτων μεταξὺ τῶν ἐν ταῖς δυτικαῖς Ἰνδίας ἀγγλικανικῶν κύκλων συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς εἰς μίαν ἐκκλησίαν ἐνώσεως πάντων τῶν ἐκεῖ σύρων καὶ τὸ δυνατόν τῆς συγχωνεύσεως πάντων εἰς ἓν ἀγγλικανικὸν ἐκκλησιαστικὸν σύνολον.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βυτουμᾶ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένη ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον, τὴν 21, 28 Ἰουλίου καὶ 4 Αὐγούστου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. α) ἢ πενταετῆς μίσθωσις τῶν ἐν Καλαμπάκῃ ἀγρῶν τῆς ἄνω Ἱ. Μονῆς ἐκτάσεως 15 περίπου στρεμμάτων καὶ β) ἢ ἐκποίησις τεσσάρων ἀγελάδων ἐξ ὧν ἢ μία μετὰ μόσχου αἱ δὲ λοιπαὶ στείραι ἐτῶν 15 ἐκάστη καὶ τριῶν δαμαλίων ἐτῶν 3 ἐκάστου, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ταυταριθμῶν διακηρύξεων ἡμῶν, ὧν γνῶσιν δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τρία [3] ἐλαιόδενδρα τῆς Μονῆς κείμενα ἐν τῇ θέσει «Μελίσσι» τῆς περιφερείας Ἀμφίσης, τὴν 28 Ἰουλίου ἢ ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Ἀμφίσει ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐγώπιον τοῦ ἀρμοδίου συμβολαιογράφου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἐγουμενοσυμβουλίου, συμφώνως μετὰ τοὺς ὄρους τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως ἡμῶν, ἢ δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης τοῦ δικαιώματος ὕλοτομίας 600 ζυγίων καυσοξύλων ἐκ τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Καλαυρίᾳ πευκοδάσους τῆς Μονῆς, ἐν Πόρῳ τὴν 23ην Ἰουνίου ἢ ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας Νικ. Λάμψα καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως τοῖς ὄροις τῶν περὶ δασῶν Νόμων καὶ τοὺς ἐξῆς. 1) Ἡ ὕλοτομία γενήσεται ἐπὶ δένδρων γεγηρακῶτων, ξηρῶν, ἀχρήστων, ἀνατραπέντων καὶ δασονομικῶς ἐπιτρεπομένων 2) Ὁ μισθωτὴς ὕλοχρεοῦται ὅπως μέχρι τῆς 30ης Σεπτεμβρίου 1929 ὕλοτομήσῃ τὸ ποσὸν τῶν 600 ζυγίων καυσοξύλων καὶ συγκεντρώσῃ ταῦτα εἰς τὴν ἀκτῶν τῆς Μονῆς παραλίαν πρὸς ἐξέλεξιν ὑπὸ τοῦ Δασονομείου Τροϊζήνος καὶ ζύγισιν αὐτῶν ἐνώπιον καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγ(β)βουλίου. 3) Ἡ ὕλοτομία

γενήσεται τῇ ὑποδείξει τοῦ Δασονομείου Τροϊζήνος καὶ τῇ ἐπιβλέψει τοῦ Μοναστηριακοῦ Συμβουλίου 4) Ὁ μισθωτὴς ὑπόκειται εἰς Ποινικὴν ῥήτραν δραχμῶν χιλίων (1000) διὰ πᾶσαν τυχόν ὕλοτομηθησομένην εὐχρηστον καὶ ὑγιὰ πεύκην εἴτε ὑπ' αὐτοῦ, εἴτε ὑπὸ τῶν ἐργατῶν του. 5) Ἡ καταβολὴ τῶν οἰκείων φόρων καὶ τῶν συναφῶν τούτοις, τὰ ἔξοδα ὕλοτομίας, τῆς δημοπρασίας, δικαιώματα καὶ τέλη Συμ(κ)α καὶ κηρύκεια τοιαῦτα ὡς καὶ πᾶν ἄλλο μὲ τὴν δημοπρασίαν συναφῆς βαρύνουσι τὸν μισθωτὴν. 6) Τὸ ἐνοίκιον καταβληθήσεται ὀλόκληρον πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ μισθωτηρίου Συμβολαίου. 7) Ὁ προτιθέμενος νὰ διαγωνισθῇ κατὰ τὴν δημοπρασίαν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς λόγῳ ἐγγυδοσίας καὶ πρὸς ἀποφυγὴν προσαγωγῆς ἐγγυδοτικῶν ἐγγράφων δραχμᾶς 5000 παραλαμβάνων ὑπ' αὐτοῦ σχετικὴν ἀπόδειξιν. 8) Εἰς τὴν δημοπρασίαν δὲν γίνονται δεκτοί, οἱ ὀφειλέται ἢ διαδικοὶ τῆς Μονῆς ὡς καὶ οἱ δημόσια ἢ δημοτικὰ ἀξιώματα κατέχοντες καὶ 9) Ὡς πρώτη προσφορά ἔσεται τὸ ποσὸν ἐκ δραχμῶν 2000 κατὰ ζύγιον.

Ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπεία τοῦ ἐν Χριστῷ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1) ἢ μίσθωσις τοῦ ἐν Χριστῷ καὶ κατὰ τὴν ἄνω συνοικίαν κειμένου μαγαζείου τοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ 2) Ἡ ἐκποίησης ἐξ (6) ἐλαιοδένδρων, κειμένων εἰς θέσιν Καλόγηρος καὶ δέκα τριῶν (13) ὁμοίων μετὰ δύο ἀγριελαιῶν εἰς θέσιν Σβαρνὶ τῆς περιφερείας Χρισσοῦ μὲ τὰ γνωστά ὄριά των, ἀνήκοντα εἰς τὸν ὡς ἄνω Ναόν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 30ην Ἰουνίου 1929 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν, ἀφ' ὥρας 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χρισσοῦ κ. Δημητρίου Ψαρροῦ καὶ τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐργασίας τῆς ἐπιτροπείας ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῶν ἐν τῷ Ναῷ εὐρισκομένων διακηρύξεων, ὧν δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων 40 Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ πενταετῆς μίσθωσις τῶν κατωτέρω ἀκινήτων 1) Τοῦ εἰς θέσιν Σωτήρα—Καστόρι τοῦ ὀρίου

Χρυσάφης κειμένου πριμοστάσιου μετά το καλλιεργημένου τόπου του με πρώτην προσφοράν δραχμών 25.000 ετήσιως. 2) Το εἰς θέσιν Περὶον ἐλαιοπεριβόλου με πρώτην προσφοράν δραχμών 500 ετήσιως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ 14ῃ Ἰουλίου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου τοῦ κ. Ἰωάννου. Σ. Κατσίχη, ἐνώπιον τοῦ ὡς ἀνω Συμβολαιογράφου καὶ Ἀντιπροσώπων Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς δρους ταύταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ ἀνωτέρω Συμβολαιογράφῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν 40 Μαρτύρων Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ πενταετὴς μίσθωσις τῶν κατωτέρω ἀκινήτων. 1) Τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὄριου Ζουμπαίνης τοιοῦτων με πρώτην προσφοράν δραχμῶν 10.000 ετήσιως. 2) Τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὄριου Ἁγίου Ἰωάννου—Παρωρίου κειμένων κτημάτων τοῦ Μετοχίου Φανερωμένης με πρώτην προσφοράν 1500 δραχμῶν ετήσιως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τῇ 21 Ἰουλίου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου τοῦ κ. Ἰωάννου. Σ. Κατσίχη ἐνώπιον τοῦ ὡς ἀνω Συμβολαιογράφου καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς δρους ταύταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως, ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ ἀνωτέρω Συμβολαιογράφῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἁλίου Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίασιν διὰ μίαν συνεχῆ πενταετίαν τῶν κάτωθι κτημάτων τῆς Κεντρικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἁλίου ἦτοι 1) Ὁ Ἐλαιῶν Κορωνησίας 2) Τὸ Ἰχθυοτροφεῖον Κορωνησίας 3) Ὁ Κήπος Κωστακίων 4) Τὸ Ἰχθυοτροφεῖον Καλογήρου 5) Ὑπόλοιπον Βελανοδοκάργου Προφήτου Ἁλίου 6) Τὸ Ἰχθυοτροφεῖον Ροδιάς 7) Ὁ Ἐλαιῶν Νικολιτίου. Αἱ λεπτομέρεια τῶν ἐνοικιαζομένων κτημάτων καὶ τῶν ὄρων τῆς ἐνοικίασεως ἀναγράφονται εἰς τὰ ἀπὸ 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ. πρότυπα τοῦ προγράμματος τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικολιτίου καὶ Πρεβέζης καὶ προκειμένα παντὶ τῷ βουλομένῳ. Ἡ Δημοπρασία δὲ ἐνεργηθήσεται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πρεβέζης ἐνώπιον τοῦ κ. Συμβολαιογράφου Πρεβέζης Π. Κατηφόρη τὴν 14ῃν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλώνης προκηρύττει, ὅτι τῇ 7ῃ Ἰουλίου ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10ῃ—12ῃ ἐνεργηθήσεται ἐν Λεωνιδίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πρασιῶν Μιχ. Ν. Τσουχλῶν καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐκποιήσεως, ἐνοτικῶς ἢ καὶ τμηματικῶς, 200 αἰγῶν, 70 ἐριφίων καὶ 30 ἀμνῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλώνης. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι διὰ τὴν ἐνοτικὴν ἀγορὰν τῶν ἀνωτέρω ἢ καὶ τμηματικὴν δι' ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν, ἦτοι αἰγῶν, ἐριφίων, ἀμνῶν ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσιν εἰς τὸν κατὰ τὴν δημοπρασίαν παριστάμενον ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς, λόγῳ ἐγγυήσεως τὸ 1] 10 τοῦλάχιστον τῆς ἀξίας τῶν ἐκποιήθησομένων ἀνωτέρω αἰγῶν, ἐριφίων, καὶ ἀμνῶν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλᾶ διακηρύττει, ὅτι τὴν 21 Ἰουλίου 1929 Κυριακὴν ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ῆς π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12ῆς μεσημβρίας ἰδίας ἡμέρας, ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία α) Περὶ πενταετοῦς ἐνοικίασεως ἐνὸς ἀγροῦ στρεμμάτων ὡς ἐγγιστα τεσσάρων ἢ ὄσης καὶ ἀν εἶναι ἐκτάσεως μετὰ τινῶν ἀμπελοκτημάτων [πρῶην ἀμπελοῦ] εἰς θέσιν Φουρνάκη Γιαννουλεῖκα β) καὶ μονοετοῦς ἐνοικίασεως τῶν ἀγρῶν τῶν ἐν πᾶσι τοῖς λειβαδίοις τῆς Μονῆς [πλὴν τῶν ἀγρῶν Βίγλα Παλιάμπελο. Οἱ ὄροι εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ ἐν Ναυπλίῳ Συμβολαιογραφεῖῳ τοῦ κ. Ἀγ. Ἀποστολοπούλου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Νάξῳ Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης Διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθονται εἰς πλειοδοτικὴν Δημοπρασίαν πενταετοῦς (ἀριθ. 5) ἐνοικίασεως τὰ ἐν τῇ Νήσῳ Νάξῳ κείμενα κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης κατὰ τὰ γνήσια ὄρια αὐτῆς, καὶ κατὰ τοὺς δρους Συγγραφῆς ὑποχρέωσεως ἡσάντιγραφα κατατεθεισόμενα ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς Φανερωμένης. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1929—ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῆς Δημοπρασίας τῆς πόλεως Νάξου, καὶ Κοινότητος Νάξου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νάξου Βασιλείου Κ. Δέτση ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ ἀρξαμένης τῆς Δημοπρασίας τὴν 10ῃν π. μ. ὥρας καὶ λήγουσα τῆς 12ῆς τῆς μεσημβρίας. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλλον δι' ἐγγυοδοσίαν τῆς παρουσίας ἐνοικίασεως τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἢ τοῦ Καταστήματος καὶ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ποσοῦ ἴσου πρὸς 1) 10 τοῦ ἐτήσιου μισθώματος ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτοι ὡς καὶ ἀπαράδεκτοι εἶναι πᾶσα προσφορά δι' ἀναφορᾶς ἀνεῦ ἐγγυοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἁλίου. Προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίασεως τὰ ἐν Δελφοῖς Ὑδραυλικά Καταστήματα τῆς Μονῆς τὴν 28ῃν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Χρυσῷ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χριστοῦ Λογκᾶ Κουτρούμπα καὶ ἐνὸς μελοῦς τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, συμφώνως με τοὺς δρους τῆς ταύταριθμοῦ διακηρύξεως ἡμῶν, ὧν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ (Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης ἐν Νάξῳ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίασεως τὰ κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης κατὰ τὰ γνωστὰ ὄρια αὐτῶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 21ῃν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Νάξου Βασιλείου Δέτση ἀπὸ τῆς 10—12 πρὸ μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ [Ἁγιος Δημήτριος] διακηρύττει, ὅτι δοθείσης μεξονος προσφορᾶς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἀγροῦ [Παγῶνα], ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 14 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινῆν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς καὶ ἡ προηγουμένη δρους ὧν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγούμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βυτουμᾶ διακηρύσσει ὅτι τὴν 21ην, 28ην Ἰουλίου καὶ 4η Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἐν Τρι κάλοις καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν, ἐνεργηθῆσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία πενταετοῦς ἐνοικιασέως δύο τεμαχίων ἀγρῶν ἐκτάσεως πέντε στρεμμάτων καὶ μιᾶς οἰκίας κειμένης ἐν Πόρτα Παζάρ. Ἡ συγγραφή τῶν ὅρων καὶ ὑποχρεώσεων ἐν γένει καὶ λοιπὰ σχετικὰ ἔγγραφα εἰσι κατατεθειμένα ἐν τῷ ἐν Τρικκάλοις συμβολαιογραφίῳ τοῦ κ. Νικολ. Βουνεσοπούλου ἐν ᾧ οἱ βουλομένοι νὰ διαγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΝΑΞ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΕΝΟΡ. ΤΑΜΕΙΩΝ ΕΤΟΥΣ 1928

ΑΘΗΝΩΝ	Εισπράξεις	Πληρωμαί
1) Εὐαγγελισμοῦ Ἀθηνῶν	78.190.75	70.974.20
2) Ἀγ. Ἀθανασίου Ἐπιστοίου	9.242.10	9.211.50
3) » Αἰκατερίνης Πλάκας	9.533.—	9.886.—
4) » » Πιτράλ.	5.394.10	6.117.85
5) » Ἀλεξάνδρου Π. Φαλ.	8.503.35	9.542.60
6) » Ἀναργύρων Ψυρρή	6.074.—	5.816.—
7) » Ἀποστόλων Ἐπιστοίου	9.852.70	9.949.90
8) » » Τζιτζιφ.	5.498.50	5.237.30
9) » Ἀσφμάτων Ἐπιστοίου	13.359.—	13.359.—
10) Γεν. Χριστοῦ Χριστοκόπ.	10.497.—	9.262.50
11) Ἀγ. Ἀντωνίου Πατριῶν	5.137.—	4.829.—
12) » Ἀρτεμίου Γούβας	8.946.70	8.837.—
13) Γεν. Θεοτόκου Κηφισσίας	8.339.—	5.130.80
14) Ἀγ. Γεωργίου Β' Νεκροτ.	16.629.15	16.706.—
15) » » Δουρογούτη	18.879.—	19.270.—
16) » » Κυψέλης	56.664.50	48.697.60
17) » » Καρύστη	16.088.—	18.742.—
18) » Γλυκερίας Γαλατίου		
19) Προφήτου Δανιήλ	18.233.05	17.410.—
20) Ἀγ. Δημητρίου Μπραχαμ.	3.440.50	3.499.70
21) » » Ἀμπελοκ.	7.065.75	8.454.—
22) » » Ψυρρή	11.173.50	13.134.15
23) » » Κηφισσίας	4.809.—	5.136.—
24) Ἀγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγ.	65.662.—	64.160.—
25) » Εἰρήνης		
26) » Ἐλευθερίου Ἀρεῶς	15.116.—	13.240.—
27) » Ζώνης	36.529.30	40.965.20
28) Ζωοδόχου Πηγῆς	56.042.—	59.172.—
29) Προφήτου Ἡλιοῦ Παγκρ.	29.437.50	29.462.45
30) Τριῶν Ἱεραρχῶν Πιτράλ.	19.658.50	20.766.50
31) Ἀγ. Ἰωάννου Ἡλυσίων Β.		
32) » Ἰωάννου Γαργαρέτ.	17.266.95	17.243.50
33) » » Θεολόγου	1.200.—	1.600.—
34) Κοιμ. Θεοτόκου Μοναστηρ.	20.145.—	20.192.—
35) » » Χρυσόσπ.	20.469.—	18.873.55
36) » » Χρυσοκασ.	4.985.55	5.003.—
37) » » Κυνοσάφ.	3.763.50	4.854.50
38) » » Ἀμαρούς.	6.730.45	6.249.—
39) Ἀγ. Θεοδώρων	14.984.—	14.716.90
Εἰς μεταφορᾶν	643.539.40	635.701.70

ΑΘΗΝΩΝ	Εισπράξεις	Πληρωμαί
Ἐκ μεταφορᾶς	643.539.40	635.701.70
40) Κων)τίνου Ὁμοιοίας		
41) » » Παλαιῦ	26.257.25	29.205.50
42) Εὐαγγελ. Λουκά Πατησ.	18.680.50	19.417.75
43) Ἀγ. Μαρίνης	9.511.05	9.418.—
44) Ὁσίου Μελετίου	8.166.85	8.168.10
45) Ἀγ. Μαρκέλλης Βοταν.	1.015.60	930.—
46) Μεταμ. Σωτήρος Καλλιθ.	19.192.—	18.846.40
47) » » Συγγροῦ	8.851.60	10.101.—
48) » » Πλάκας	17.174.15	18.908.45
49) » » Κηφισ.	7.416.—	8.269.00
50) Ἀγ. Νικολάου Πευκακ.	40.456.—	41.821.—
51) » » Κ. Πατησ.		
52) Ἀγ. Νικολάου Ἀμαρουσ.	8.021.10	8.219.—
53) » » Φιλοπάπ.		
54) » » Ραγκαβᾶ	11.719.95	10.650.—
55) Παντελεήμονος Ἀχαρ.	59.846.—	60.149.—
56) Ἀγ. » Ἰλισσοῦ	11.725.95	13.238.70
57) » Παύλου		
58) » Πολυκάργου	3.425.—	3.202.—
59) » Σπυρίδωνος Σταδίου	16.647.85	15.044.05
60) » Σάββα		
61) » Στυλιανοῦ		
62) Κοιμ. Θεοτόκου Ρόμβης		
63) Ταξιαρχῶν Πολυγώνου	29.235.—	29.050.50
64) » Π. Ἀγορᾶς	6.851.50	6.415.—
65) Ἀγ. Τριάδος Κεραμεικ.	11.509.—	11.420.—
66) » Φιλίππου	12.235.65	11.515.—
67) » Φωτεινῆς	9.572.—	9.340.—
68) Καπνικαρέας	8.975.—	7.125.—

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

69) Ἀγ. Τριάδος	49.743.35	45.058.75
70) » Βασιλείου	48.989.05	47.946.30
71) » Γεωργίου Κερατινίου	13.004.—	13.163.50
72) » Δημητρίου Ευλοκερατ.	17.508.30	15.711.—
73) » Ἐλευθερίου	18.166.—	17.330.—
74) Προφ. Ἡλιοῦ	71.191.50	55.371.20
75) Μεταμορφώσεως	13.446.—	13.490.—
76) Ἀγ. Νικολάου	60.919.—	51.253.75
77) » Σοφίας	18.845.—	22.342.30
78) » Σπυρίδωνος	93.644.15	88.320.30
79) » Δημητρίου Ν. Φαλ.	11.793.80	12.608.30
80) Κοιμ. Θεοτόκου Ἀμπελακ.	2.632.—	2.807.—
81) Ὑπαπαντῆς Ταμπουριῶν	11.446.40	9.987.40

Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου 1.421.352.95 1.384.545.85
270.463.90 288.903.20

Σύνολ. Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων 1.691.815.65 1.673.449.—

Ἀθῆναι τῇ 31 Δ)βρίου 1928

Ὁ Λογιστῆς

Τ. Λεοντόπουλος

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι